

Garzó László

Korváltás

(novellák)

© Garzó László, 2013.

TARTALOM

Előszó

Egy különös vélemény
Egy különös vélemény - Morpheus -
Az Egyetlen
Hasonmás
A Nau

„Mint a Montblanc csucsán a jég, / Minek nem árt se nap, se szél,”

Vajda János

Előszó

Jubileumi kötet az idei, hiszen 10 évvel ezelőtt íródott meg az Ötödik. Ez a kötet pedig a 10. a sorban az 50. novellával. Magam sem mertem volna gondolni egy évtizeddel ezelőtt, amikor az Ötödik napvilágot látott, hogy eljutok idáig. Akkor valami korszakalkotót, és valami egyedit, újat szerettem volna alkotni. Olyat, mely nem volt jelen az hazai irodalomban. Utólag elmondhatom, hogy úgy vélem, sikerült. És hálás visszhangra talált. Köszönet illeti mindazokat, akik jó szívvel fogadták köteteimet az elmúlt években, annak a 40 ezer érdeklődőnek, akik kíváncsiak voltak arra, hogy mit is művelek. Bizony nagy szó ez a mai világban.

Az idei kötet természetesen folytatja a hagyományokat, de mindig meg kell újulni. Törekszem erre, bár nem megy maradéktalanul. Talán a következő kötet ismét olyan meghatározó mérföldkő lesz az életemben, mint az első. Szóval az idei kötet remélem színvonalasra sikerült, és fel tud mutatni valami mást. Bár novelláim mind-mind egy-egy szilánkjá az immáron meglehetősen terjedelmes és szövevényes univerzumomnak, hogy a ma oly divatos szóhasználat-
tal éljek. Mert igenis van egy Garzó-féle írói univerzum. Talán ha majd egyszer összegyűjtik, és egyetlen „összesben” napvilágot látnak műveim, akkor ez jobban kidomborodik.

Visszatérve még az elmúlt tíz évre, sok minden történt. Volt olyan novella, nem is egy, amelyből képregény készült, másokkal pályázatokon vettem részt. Én magam is igyekeztem kivenni a részemet az irodalmi életből. Elvonultan alkottam, de mostanra rájöttem, hogy nyitnom kell az íróársak felé. Így azután jelenleg is internetes újságoknak írok cikkeket, valamint klubokban és baráti körökben tevékenykedem.

Novelláim továbbra is húek önmagukhoz. Hőseim magányos hősök, akik maguk is megmentésre szorulnak. A posztmodern életérzés köszön vissza, az elidegenedő egyének és társadalom, mely között mindig valamilyen feszültség van. Sokszor valamilyen filozófiai mondani-
való is meghúzódik a háttérben. Az írásaim alapvetően eredmény orientáltak. Azaz nem a szereplőkön van a hangsúly, nem kimondottan éles karakterekkel dolgozom, hanem amolyan szellemképekkel, akiknek meg kell oldaniuk valamiféle rejtvényt. Ezen van a hangsúly, efelé tendál minden a történetben. Szeretem a krimi elemeket ötvözni a sci-fivel. Ez általában másoknak is bejön. Élvezem azt a szellemi kalandozást, mely fel-felvillan egy-egy novellában. Remélem, hogy a kedves Olvasóimnak is hasonló élményben van részük.

Itt e helyen még egyszer köszönetet mondok mindenkinek az elmúlt 10 évért, főleg a MEK-nek, mely folyamatos megjelenést biztosított, és nem utolsósorban azoknak, akik úgy döntöttek, Garzó-t olvasnak. Remélem, hasonlóan mozgalmas, ha nem mozgalmasabb következő 10 évben lesz részem.

- Garzó László -
Kecskemét, 2013.

Egy különös vélemény

Viharos volt az óceán, vadul ostromolta az előtte álló sziklaszirtet. Újra és újra nekifeszült, hogy egy napon majd, évezredek múlva győzelmet hirdessen. De addig még ellenállt a fal, kivéve azt a boltívet, mely alatt egy hosszú csatorna vezetett, s el lehetett jutni a mögötte elterülő városba. Rendületlenül esett, és fújt a szél, óriás hullámok porladtak szét. A dagály most tetőzött.

Minden olyan különös volt, valószerűtlenül kék és szürke. Mintha csak e két szín létezne. De ez nem így volt. Tudta mindenki, a város is, a világ is és a fiú: Liam is. Majd elcsendesül minden, szétoszlanak a felhők, s akkor a sárga Nap ezer árnyalattal von be mindent. De most még vadul dühöngött, nem akart csendesülni. Mélykék volt. Akárcsak az ő szeme. Mereven állt ott fent a szirtek tetején, az út is csak eddig vezetett, s dacolt, dacolt az elemekkel. Arcán érezte a vízpárát, érezte a sószagú levegő illatát. Várt valamire. A kommunikátor a fülébe suttogott, és tudatta vele, hogy hamarosan megérkezik, s így is volt, a távolból előtűnt az óriás tengerjáró, mely 2000 méter hosszú, s 100 méter magasra tornyosult. Magfúziós motorja, mintha csak falevél lenne a szélben, oly könnyedén mozgatta e monstrumot, mely mellett minden más eltörpülni látszott.

Liam visszatette a fejére a bukósisakot, s felült hófehéren csillogó, mélyvörös csíkokkal díszített elektromos motorjára, s megindult. Száguldott az egyenes úton, hogy tudassa a várossal és a világgal, hogy megérkezett a Neptunusz Könnye. Mintha csak a megváltást hozná el.

- Itt van - mondta Liam.
- Igen. A híradások már tudósítottak róla.
- Akkor elkéstem volna? Mondd meg Alice - kérdezte a fiú.
- Nem hiszem.
- Hamarosan áthalad a zsiliprendszeren, hogy Szirtvárosban kikössön.
- Ez így van - helyeselt Alice.
- S az Egyetértés tanácsstagjai?
- Tőlük ne várj semmit.
- Sejtettem.
- De hát miért olyan fontos neked a Neptunusz Könnye?
- Csupán aki vele érkezik, amiatt.
- Ennyire nyugtalanít?!
- Miért, téged nem? - kérdezett vissza.

A vihar már lassan elült, a nagy kékség megszélídült, s csupán Liam szemének tükre volt haragos. Végtelenül kék.

- Miért félsz az Archivátortól?
- Nem félek.
- Akkor mivel magyarázod a viselkedésed?
- Nem félelem ez, hanem elővigyázatosság - magyarázta Liam.

- Szóval az!?
- Pontosan.
- Pedig az Archivátor fontos ember.
- Most ellentmondasz önmagadnak, Alice.
- Miért?
- Nem tudom, csak úgy érzem.
- S tudod, ki az Archivátor?
- Aki feljegyzi a világ tetteit...

- ... hogy a jövő számára soha el ne vesszenek - fejezte be a fiú megkezdett mondatát a lány.

Sok igazság volt ebben, de mégsem volt így teljes. Mert a teljesség a maga nemében ritka dolognak számított.

- Mit akarsz tenni? - kérdezte Alice.
- Még nem tudom.
- De valami elképzelésed csak van...

Liam a fejét rázta.

- Nos akkor azt hiszem, találkoznod kellene az Archivátorral, mielőtt ezt mások megteszik...

Szirtváros kikötője hangos élettől nyüzsgött, az óriás hajó már ott állt. Valóban lenyűgöző volt. Számtalan utasa közül egyvalaki az Archivátor. Senki sem tudja, pontosan, ki ő, és hogyan néz ki. Titkon bújik meg a tömegben. Ez az ő álcája, s talán meglehet, hogy e névtelenség biztosítja számára azt, hogy tegye a dolgát. Úgy mondhatnánk, hogy elfogultságtól, részrehajlástól és minden behatástól mentesen. De ez inkább illúziónak tűnhetett, sem mint valóságnak.

- Vajon ki lehet az? - morfondírozott Liam.

A hajó 10 ezer utast szállított, képtelenség e zűrzavarban egyenként megnézni mindenkit. Az utaslistával pedig feleslegesen bajlódna, hisz biztosan valami egyszerű, hétköznapi név mögé rejtezett. Bárki lehet. És mégsem.

- Gyerünk, mutasd magad! - fohászkodott szerencséért Liam.

A sors néha tréfát űz az emberekkel, vannak véletlenek, melyek talán nem is azok, csak hisszük róluk. Így történt ez Liam esetében is. Akkor, ott megpillantott valakit a kiszálló-folyosó üvegkalitkájában, s úgy érezte, megtalálta azt, akit keresett. Nem volt személyleírása, de mégis úgy vélte, csak ő lehet az. Fehér overált viselt, melyet vékony narancssárga csíkok díszítettek. A folyosó egy nagy csarnokba torkollott, ide tartott Liam is, hogy elébe vágjon.

- Archivátor?! - szólította meg.

Az csak végigmérte Liamet.

- Miből gondolod, hogy én lennék? - kérdezte.
- Egy megérzésből.
- Ez a megérzés becsapott téged - közölte.
- Miért? Talán nem te vagy az?

- S mire mennél azzal, ha tudnád, hogy én vagyok az Archivátor?
- Feltárnám előtted az igazságot, melyet elrejt Szirtváros, hogy azt senki még csak ne is sejtse.
- Miféle igazság lenne az?
- Hogy az Egyetértés hazugság.

A fehér overálos fiú elgondolkozott egy percre. Különös gondolatok futottak át az agyán. Kérdőn pillantott Liamre. Liam kék szeme szinte világított a vakító napsütésben, ahogy a vihar utáni reggelen felizzott az égen az a sárga csillag.

- Valóban én vagyok az Archivátor - mondta, s indult tovább.
- Akkor meg kell hallgatnod.
- Jegyzeteimet a korról magam készítem minden befolyástól mentesen.
- Igen tudom. De ez itt mind csak egy díszlet, amit látsz, mely azért van, hogy másnak mutassák a valóságot. Téged is megtévesztenének.
- Értem. Tehát te nyitnád fel az én szemem.
- Valahogy úgy - sóhajtott Liam.
- Nos, talán visszatérhetünk erre... először magam szeretnék tapasztalatot gyűjteni.

Liam bólintott.

- Hogyan érhetlek el?
- Keresni foglak.

Liam megint csak bólintott.

Az Archivátor diszkréten távozott. Különös feladat volt az övé. Egy adatrögzítővel járta a világot, hogy az újonnan formálódó jövő számára megőrizze a múlt egy darabját, melyből semmi sem marad majd, csupán hologramra rögzített információ.

Liam még megbámulta az ultramodern óceánjárót, a Neptunusz Könnyét, majd ő is tovább indult. Meglehet, hogy érzett némi elégedettséget, de az is lehet, hogy ez is csak egy illúzió volt. A kikötő terminálján túl feltárult Szirtváros struktúrája, ez is egy álom volt, melyet a jövőnek álmodtak. Bent a központban terek és sugárutak váltották egymást. Egy négyszög alakú mesterséges vízesésnél találkozott Liam Alice-szal.

- Megtaláltam - jelentette ki elégedetten Liam.
- És gondolod, hogy változtat ez valamin is?
- Már miért ne?
- Az Egyetértés világosan megfogalmazta a világ céljait.
- Ugyan miféle célok azok?!
- Amelyek mindent átformálnak.
- És ki vagy kik az Egyetértés?
- Te nem is az Archivátortól félsz, hanem az Egyetértéstől - állapította meg Alice.
- Nem félek.
- De igen. Másként miért küzdesz oly hasztalan?!
- Annak tartod?

- Meglehet.
- Akkor te is olyan birka vagy, mint sok milliárd másik társad, akik hiszik az Egyetértés zavaros jövőképét, melyet szétszórtak a kivetítőkön át.
- S te más lennél?! - kérdezte Alice.
- Talán.
- Amolyan magányos hős?
- Még az is lehet... - töprengett el Liam.
- Mit akarsz te tulajdonképpen?
- A dolgok java az Archivátoron múlik...
- Miért? Hiszen ő csak rögzít...
- De egyben véleményt is fűzhet a rögzített adatokhoz.
- És azt hiszed, ez megváltoztatná az Egyetértést?
- Bevallom, túlzónak tűnhet... De mégis jó lehetőség. Ott van a remény, formálhatjuk a jövő gondolkodását...
- Mert?
- Elég, ha elültetjük azokban a kételkedést, akik megnézik majd e hologramokat...
- Azok a hologramok adatbankokba kerülnek, s legfeljebb történészek és kutatók elemzik majd - vetette oda Alice.

Liam elkedvetlenedett.

Szirtváros élte rendületlenül életét, s hirdetett álmot és reményt. Ezek néha hamisnak bizonyultak, de a világ ezzel nem foglalkozott. A vízesés alázuhanó tömege hangos morajlással töltötte ki a csend perceit, s minden egyes pillanattal közelebb araszolt a Nap a delelőpontjához. A téren emberek jöttek-mentek vegyes csoportokban. Az épületek között befurakodó szél az óceán hűvösét hozta magával, mely Liam köré fonódott.

- Miért szomorkodsz? - kérdezte Alice a vízesés mélyéről fölnézve.
- Menjünk vissza a térszintre - javasolta Liam.

A mozgólépcsők a magasba emelték őket.

- Mihez akarsz most kezdeni?
- Úgy látszik, meg kell várnom, míg az Archivátor jelentkezik.

Alice elment, s Liam ott maradt. A tér, e posztmodern képződmény a maga hatalmas struktúrájával meglehetősen vegyes érzelmeket keltett Liamben. Fehér, elektromos motorja, melyet vörös csíkok díszítettek, belesimult az elgondolt koncepció alkotta valóságba. Furcsa volt ez az egész, egy nagy sugárút bukott alá egy aluljáróba, majd a túloldalon ismét a felszínre tört, akár egy folyó, hogy helyet adjon a térnek. Merész elgondolás. Talán korszakalkotó és újjító. Zászlók, melyeket a szél lengetett, s a körívvé záródó feliratok szavaival szaladt tovább. Liam még sokáig bámulta a teret határoló épületóriásokat, melyek mint valószerűtlen üvegszilánkok nőttek ki, s mintha ultramodern szobrok lennének művészi funkciót betöltve. Már-már indulni készült, amikor valaki megszólította.

- Ma találkozótál az Archivátorral - mondta.

- És mi furcsát vagy kivetnivalót találsz ebben? Egyáltalán ki vagy te?
 - Az Archivátor személyét csak nagyon kevesen ismerik, de te mégis megtaláltad.
 - Tudtam, hogy az óceánjáróval érkezik.
 - De az óceánjáró 10 ezer utast hozott Szirtvárosba...
 - Lehet. Nem számoltam.
 - Kicsit sokáig tartott volna, nem igaz, Liam? - mondta a srác.
 - Mit akarsz tőlem?
 - Hogy tárd fel lelked titkait.
 - Miért? És miért pont neked?
 - Elvezethetlek a legfőbb tárgyhoz - súgta Liam fülébe.
 - Létezik egyáltalán?
 - Ó, hogyanne létezne. S te vágysz, hogy lásd.
 - Csak az Egyetértés láthatja. Miért és hogyan tudnád nekem megmutatni?!
 - Mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, én vagyok az Egyetértés?!
 - Hogy hazudsz!
 - Miért? Mi okom lenne rá? Különb is, tudod te, hogy ki vagy mi az Egyetértés?!
 - Egy tanács... gondolom - válaszolta Liam.
 - Meglehet, de az is, hogy nem. Lehet, hogy csupán egy eszme, mely a világ tudatában él.
- Liam elgondolkozott. Mélykék szeme úgy izzott, akár messzi óriáscsillagok.
- Mit akarsz tőlem? Sokadjára kérdezem már - tette hozzá Liam.
 - S te mit akarsz az Archivátortól? - kérdezett viszont a srác. - Te a legfőbb tárgyat akarod - válaszolta Liamnek.
 - Sosem láttam, sosem tudtam, mi az.
 - Lehet, de mégis vágysz.
 - Mi köze ehhez az Archivátornak?
 - Mert nála van.
 - Nála? - értetlenkedett Liam.
 - Valahogy úgy.
 - Ha valóban te egyedül vagy az Egyetértés, akkor tudsz rólam mindent.
 - Tudok.
 - Egymagad lennél?
 - Mire számítottál?!
 - Egy tanácsra, mint mondtam.
 - Nincs semmiféle tanács, diktatúrában élsz, Liam, csak te nem tudsz róla, mert ravasz leplet szöttek szavakból és vágyakból a szemed elé, s az elméd e játékban megtévesztett.
 - Miért?

- Mert könnyebb elhinni azt, amit sokan gondolnak, mint azt, ami a valóság - felelte az Egyetértés, megérintve Liamet.

- És akkor most? - kérdezte Liam.

- Ha akarsz, találkozz újra az Archivátorral...

- Miért engednéd?

- Megannyi miért, Liam, s talán nincs rájuk felelet.

- Újabb és újabb kérdéseket vetnek fel a szavaid.

- Ez már csak így van...

- Mi a titok?

- Hogy a világ változik.

- Olyanná, amilyennek te álmodod?

Az Egyetértés elgondolkozott egy pillanatra, s ebben az egyetlen percben a tér, ahol beszéltek, mintha újra életre kelt volna, hangos létezésről lüktetett.

- Nem válaszolsz? - kérdezte Liam.

- Mit számít az, hogy az álmot én álmodom-e vagy a világ közös tudata?

- Lenne ilyen?

- Már hogyan lenne.

- De valahonnan csak elindul, van egy forrás, s e forrás te magad vagy. Széthinted a gondolatot, és az befogadásra lel milliárdnyi agyakban, hogy azután ők is tovább álmodják.

- Szóval a forrást keresed? - lepődött meg az Egyetértés e szavakon.

- A forrás te vagy - ismételte meg Liam.

- És ez zavar?

Liam csak széttárta a karját.

Az Egyetértés összeszűkült szemmel méregette Liamet.

- Furcsán nézel - jegyezte meg.

- Meglehet.

- Hiszen ez a lényeg, hogy tőled erednek.

- Mit csinálsz ma este? - terelte másra a szót az Egyetértés.

- Nem terveztem semmit.

- Akkor elvárlak a Művészetek Palotájába ma este 9-re.

- Miért, mi lesz?

- Balett.

- Balett? - csodálkozott Liam.

- Talán nem szereted? Nem baj, majd megszereted.

Liam vállat vont.

- Akkor pontos légy.

Az Egyetértés ahogy jött, úgy el is ment. Liam csak bámulta a tömeg forgatagát, majd felült a motorra és elvegyült.

Szirtváros rendíthetetlennek tűnt. Olyan volt, mintha sosem pihenne meg. Sosem volna az életében olyan pillanat, amikor alábbhagy az a bizonyos lüktetés. Tovarohantak a percek, s át-lényegült az üzenet, mely folyton felvillant. Az óriás épületek árnyékai elhajoltak az idő múlásával, s mint gyorsított felvétel rohant a létezés, hajladoztak a fák, s épültek-enyésztek a felhők az égbolton. Egy tágas apartman valahol a 100. emelet magasságában. Itt élt Liam. A lakásvezérlő rendszer látogató érkezését jelentette. Alice volt az.

- Gyere, ülj le! - mondta Liam.

Egy pohár itallal kínálta a lányt.

- Mindig rá kell jönnöm, hogy milyen kényelmes ez a lakás - mondta Alice.

Liam csak elmosolyodott.

- Na gyere!

Alice odatelepedett az üvegfelülettel szembeni fotelbe.

- Valami különös történt ma... - kezdte Liam. - Találkoztam valakivel, aki az Egyetértésként definiálta magát.

- Ki volt az?

- Egy srác. Semmivel sem másabb, mint te meg én - mondta.

- És mit akart?

- Nem tudom. De te nem találod ezt furcsának, hogy az Egyetértés egy személy, nem pedig testület, s hogy csak megkeresett?!

- Talán.

- Hogyhogy talán?! - hördült fel Liam.

- Sosem lehet tudni.

- Alice, ezt te sem gondolod komolyan...

- És lehet, hogy ő sem. Te elhiszed, amit mondott?

- Te nem?

- De lehet - ismerte be azután Alice. - És az Archivátor? - kérdezte a lány.

- Majd jelentkezik, de engem most jobban izgat az Egyetértés.

- Miért?

- Azt mondta, hogy este 9-re menjek a Művészetek Palotájába.

- Minek?

- Hát ez az, balettet nézni.

- Te sosem szeretted a balettet.

- Igen, de ez most mellékes - hárított Liam.

- Hát akkor jó szórakozást.

Alice csak mosolygott.

- Ez egyáltalán nem vicces!

- Valóban - tette hozzá a lány némi gondolkodás után.

- Akkor?

- Menj el, és a többit majd meglátod!

Szirtváros fényei különösen derengtek az éjszakában. Vajon tényleg éjszaka volt, vagy csak itt ragadt egy emlék a távoli múltból? Ki tudja. Mindenesetre még a fényesebb csillagok sem látszóttak, s a horizont sárga szalagként izzott, s ezernyi reklám harsány egyvelege mosódott egyetlen villódzó folttá. Liam megérkezett elektromos motorján a Művészetek Palotája elé, mely egy nagyon különös épület volt. A szívében volt egy klasszicista műemlék, és a köré emelték az újat üvegből és műanyagból, áttört nyílásokkal, terekkel és átriumokkal. Az emberek csoportokat alkottak, a sokszög alakú elválasztó elemeken keresztül zivaj szűrődött át. Az interaktív kijelzők arra figyelmeztettek, hogy az előadás 10 perc múlva kezdődik. Liam a kommunikátoron keresztül kapott utasításokat, s a központi rendszer rátöltötte a műsor előzetesét is. Az aulában pedig ott várta őt az Egyetértés.

- Szóval megérkeztél. Helyes - állapította meg. - Ez most egy társadalmi esemény. Az a dolgod, hogy részt vegyél benne.

- De ez csak egy balett, a Hattyúk tava...

- Olvasd a feliratot! - mutatott a jeles helyre az Egyetértés.

- Miként szívünkben formálódik a művészet, akképpen elménkben a rend, s e kettő együttese a civilizáció.

- Egyetértesz vele?

- Nem is tudom - tűnődött el Liam.

- Na mindegy, ráérsz ezen gondolkozni, kezdődik az előadás.

Félhomály lett, s kezdetét vette a balett. Mint régen. Semmit sem változott, egyszerre volt letisztult, és ugyanakkor bonyolult. Talán majd ezt is archiválják, s q-bitekben hologramra rögzítik.

Másnap volt, de Liam még mindig a tegnap hatása alatt állott. Ez egyszerre volt szép és félelmetes. Nem tudta, mi történt vele, ez annyira valahogy más érzés. Hogy lelkének nyugalmat találjon, kijött a szirthez, ahol először pillantotta meg a Neptunusz Könnyét. Az óceán most csendes volt. Messzire elláthatott a sima és ragyogó víztükör felett, egészen a horizontig. A szirteken fészkelő madarak kiáltásai vegyültek a mindig fújó szélbe.

- Szeretsz kijönni ide? - kérdezte az Egyetértés.

Liam csak bólintott.

- Ez a te baletted - mondta az Egyetértés.

- Mi a legfőbb tárgy? - kérdezte Liam.

- Majd elárulja neked az Archivátor.

- Még nem keresett.

- Majd keresni fog - nyugtatta meg.

- Minden csupán káprázat.

- Miért, mire számítottál? Tudod ezt te is nagyon jól, hisz vallod magad is, és nem is kell, hogy másként legyen.

Most Liam intett a fejével.

- Mi szükség akkor az Archivátorra?
- Ő az, aki elmenti a múlt egy darabját.
- Hiszen az csak egy torz tükörkép. Kit akarunk vele becsapni? Mi szükség a megőrzésére a jövőnek?
- Kemény szavak ezek, Liam.
- Az igazság teszi őket azzá.
- Talán.
- Vajon miféle véleményt fűz a rögzített adatokhoz az Archivátor?
- Kérdezd meg őt magát.
- S ez téged nem zavar?
- Miért zavarna?
- Azt hittem, akárhányszor kimondatik az igazság, az egy újabb téglakivétel a hazugság épületéből...
- Tudod is te, mi az igazság... - jegyezte meg az Egyetértés. - Túl bonyolult fogalom az neked.
- Akkor magyarázd el.
- Majd megtapasztalod - mondta, és elment.

Liam már ismét Szirtvárosban volt, amikor a kommunikátorára üzenet érkezett. Az Archivátor akart vele végre találkozni. A város egy jeles pontját nevezte meg, a Renaissance Centert. Liam ideges volt, vagy talán izgatott, amint ott várt, s néha egy fél pillanat erejéig a tekintete a kivetítőkre tévedt. Vajon mit üzennek a világnak? A növények zöld foltjai és a színes képek elkeveredni látszottak az üveglemezek áttetsző kékjével és a műanyag burkolatok fehér és szürke árnyalataival. Azután feltűnt az Archivátor. Most is azt a fehér overált viselte, melyet oly érdekesen egyedivé tettek a narancssárga csíkok.

- Végre! - szólította meg Liam.
- Mi újat, mi mást akarsz nekem mutatni? Melyik ismeretlen arcát kívánod feltárni a világnak, melyet én nem láttam, s úgy véled, hogy azt meg kell menteni a jövőnek? - kérdezte.
- A múltkor azt mondtad, magad szemével szeretnéd látni Szirtvárost.
- Valóban.
- Mire jutottál?
- Hogy az álom itt a legerősebb. Szinte kézzel fogható, s egyetlen vágya, hogy megalkossa a jövőt.
- Az Egyetértés álmára gondolsz?
- Az övére is.
- Az Egyetértés azt mondta, van nálad valami, a legfőbb tárgy.
- Igen. És?
- Szeretném látni, és tudni, mi az?!
- Akkor a legjobb helyen vagyunk - mondta az Archivátor.

- Láthatom? - kérdezte izgatottan Liam.

Liam és az Archivátor az épület belsejébe tartottak, mely a nagyközönség előtt zárva volt, oda, ahol az Archivátor a feljegyzéseit is készítette.

- Itt dolgozol?

- Ha lehet ezt munkának nevezni.

- Miért, mi lenne?

- Életcél - jelentette ki. - Az élet értelme, hogy valami maradandó nyomot hagyunk a világ szövetén az utánunk következők számára.

Megérintett a falon egy négyzetet, s feltárult egy széf belseje. Két ránézésre egyforma tojás alakú szürke tárgy volt ott, akkorák, mint egy kisebb labda.

- Mik ezek? - kérdezte Liam.

- Amelyiken a kék csík fut végig, a gondolatreaktor. A másik, a zöld csíkos, a gondolat-aktivátor.

- S mire jók?

- Segítenek megvalósítani az álmokat. Lefordítják az emberi agy kivetüléseit a gépek nyelvére, s egy gyártósorra átküldve az így nyert adatok által fizikai valót ölthet az álom, ha elég részletes.

- Tehát megálmodhatok egy eddig sosem látott tárgyat, és az valóság lehet.

- Igen. Ha pedig kellően bonyolult az elképzelt dolog, akkor csak a fizika törvényei szabnak határt és az erőforrások.

- S mihez akartok ezzel kezdeni?

- Szerinted?

- Az Egyetértés álmainak megvalósításáról van szó, igaz?

Az Archivátor csak bólintott.

- Ez borzasztó.

- Miért? Van neked fogalmad, miről álmodik az Egyetértés?

- Új világról - vetette oda Liam.

- Gyere, és nézd meg - javasolta az Archivátor.

Érintésére hologramok tűntek fel, melyek városokról, sosem látott gépekről, és új rendről szóltak. Kék volt, akárcsak Liam csodálatosan és valószerűtlenül kék tekintete. Talán szavakkal leírhatatlan, úgyhogy Liamnak tényleg látnia kellett.

- Honnan vannak ezek az álmok? - kérdezte.

- Áldás ez - felelte az Archivátor. - Talán kérdezd meg magát az Egyetértést.

- Meg fogom tenni. De mi a te szereped?

- Véleményezem ezeket az álmokat, mielőtt megvalósulnának. Munkám és feladatom összetett. Rögzítem és elmentem a múltat, mielőtt eltűnne örökre, hogy helyet adjon az Egyetértés álmának.

- S gondolod, az Egyetértés álma jó?

- Te miért gondolod, hogy rossz? - kérdezett viszont.
- Különös alak az Egyetértés.
- Te talán nem vagy az?
- És te?
- Én is az vagyok. A kor hívott minket életre. Téged is és engem is. Egy olyan kor, mely a változás küszöbén áll.
- Ha szépek az Egyetértés álmai, miért kell titkolni őket?
- Majd a világ elé tárja, amikor akarja.
- És mikor lesz az? - kérdezte széttárva a karját Liam.
- A folyamat már zajlik. Tudtad, hogy a hajó, mellyel érkeztem, az is az álmok közül való?
- Sejthettem volna... De térjünk csak vissza a te feladatodra, Archivátor.
- Amennyiben?
- Miért kell megváltoztatni a világot, s ha a múlt olyan rossz, miért kell azt megőrizni a jövőnek?
- Ezzel arra céloz, hogy akár meg is maradhatna?
- Talán.
- A világ sorsa a változás, hogy előre haladjon. Vannak azonban örök értékek, melyeket emlékezetünkben meg kell tartani.
- Mik lennének azok?
- Egy épület, egy fa, egy ember arca, megannyi néha jelentéktelennek vagy megszokottnak tűnő dolog.
- S mi a véleményed, Archivátor?
- Gondosan járom a világot, s amit csak tudok, rögzítek és elmentek.
- Mondd meg, mi a fontos?
- Hogy a múlt ne vesszen el.
- Érdekes, amit mondasz. Csodálok és vágyod az Egyetértés álmát, ugyanakkor ellene dolgozol.
- Te is megértheted e kettősség természetét - válaszolta az Archivátor.
- Valóban.

Liam elgondolkozott, mialatt fény szűrődött be az áttört felületek között a terembe, és sötét árnyékok szabdalják fel a formákat. Minden nagyon különös volt, mintha az egész világ valamiféle tudathasadásos állapotba került volna, s ezt testesítené meg az Archivátor és az Egyetértés.

Elmúlt egy vagy két nap, s Liamben a hallottak és látottak oly eleven erővel éltek, akárcsak a város. Mert Szirtváros rendíthetetlenül élt és álmodott, ahogy az Egyetértés. Liamben e vegyes érzelmek csatát vívtak, nem tudta, mit szabad elhinnie mindabból, ami körülvézi őt. Meglehet, hogy csak a hazugság álarca, miként azt az Egyetértés is mondta. Felvetődött benne a különös szenvedély, a balett, melyet nem tudott megtagadni önmagától az Egyetértés, és őt

is elhívta akkor és ott arra az előadásra. Mivégre a világnak ez a furcsa természete? Felhők tornyosultak a horizonton, szürkék voltak, és magasan szétterültek. Lehet, hogy ismét vihar lesz. Ez megszokott itt, Szirtvárosban. Néha sirályokat is látott a kikötő felől erre tévedni, vagy más tengeri madarakat, melyek a sziklákon fészkelnek, s dacolnak az elemekkel. Ő is egy ilyen megtévedt és eltévedt madár, mely dacolni kíván a változás szeleivel. Esni fog. Most már biztos, hogy vihar lesz, s ez nem csak a lélek vihara. Hirtelen borult be, szinte sötét lett, majd villámok hasították az égboltot. Elmosódottá tették a fények. Volt Szirtvárosban néhány art deco épület, ki tudja, miért emelték és miért maradtak meg, s hogy vajon a nagy változás megtartja-e őket? Itt érte a vihar Liamet. Réz csillárok, intarziás fa betétek, márványpadló. Az álmok melege, mely valahogy ellentétben állt azzal a másik álommal, mely életre hívta a hideg és letisztult üveg és műanyag formákat. De úgy volt vele Liam, hogy az is kell. Kell, hogy olyan is legyen. A változatosság gyönyörködtet. Ő csak attól félt, hogy az Egyetértés egyenbe szabott álma megtöri a világ lelkét, pedig ez nem volt így távolról sem. Az szép volt és kíváncsú.

Amint ott üldögélt Liam az egyik épület tágas terében, Alice jelent meg. Fakókéék ruhát viselt.

- Gyere, ülj ide mellém - intett a fiú.

- Mit tudtál meg? - érdeklődött Alice.

Esőcseppek kopogtak az üvegtáblákon.

- Találkoztam az Archivátorral és az Egyetértéssel is. Meséltek nekem az álmokról.

- Miféle álmok azok?

- Olyanok, melyek új és más világról szólnak.

- Feltettem már egyszer a kérdést, de most újra megkérdezem, félsz-e?

- Talán. A világot féltém.

- Miért?

- Az Egyetértés álmai önmagában nem jók vagy rosszak. Az számít csak, hogy hogyan és mire használják őket...

- Szerinted?

- Az Egyetértés elmondta már nekem korábban a világ álságát.

- S mi lenne az?

- A hazugság.

- És nem úgy véled, hogy szükségünk van erre a hazugságra?

- Hogyhogy?!

- Úgy gondolod, az emberek nem sejtik az igazságot, miként megsejtetted te magad is? Ám mégis úgy döntenek nap mint nap, reggel és este, hogy ez nekik jó így, ahogy van.

- Lehetséges volna?

- Minden bizonnyal.

- Akkor hát harcom felesleges?

- Meglehet, hogy nem, csupán egy különös vélemény.

- Annak tartod?

- Mi lenne más?

Alice szavai megfakulni látszottak azon a papírlapon, melyet az idő ír tele jelekkel. Egy napon különös lehetőség adódott. Embereket hibernáltak, hogy tanúi legyenek a kornak. Közöttük volt Liam is. Úgy vélte, él az alkalommal, és egyben ki is választották. Volt a lelkében valami nyugalanság, talán menekülni szeretett volna...

A századok rendíthetetlenül teltek, s beköszöntött a megálmodott kor. 2776. május 28-ika volt, amikor is felolvasztották Liamet. Szirtváros nagyot változott. Az ember elveszve érezte magát a hatalmas héjszerkezetek között. Úgy hívták ezeket, hogy szupergranula, némelyik átmérője a 10 kilométert is meghaladta, a közepükön egy 1 kilométeres térrel. Ez amolyan centrum volt. A fiú hosszasan bámulta, és végtelen nyugalmat érzett. Nem voltak felvillanó színes reklámok, csak távoli zúgás és csend. Az emberek vegyes csoportokban feltűntek, majd továbbhaladtak. Egy hasonló tojáshoz rendeltek ki mellé, mint amit anno az Archivátornál látott, csak ez lebegett. Azt mondták neki, autonóm idegrendszer, s minden kérdéssel forduljon hozzá.

- Mi a neved? - tudakolta így hát Liam.

- Organikus Globális Információs Egység. A 471. lajstromszámú - volt a válasz.

- Ez nem név - vetette oda.

- Az Egyetértés kiteljesedésének századában feleslegesek a nevek. Mindenkit 3 dimenziós pixelkódok alapján azonosítunk. Az emberek is így azonosítják egymást - világosította fel.

- Én azért elnevezlek téged, ha neked is megfelel.

- Belátásod szerint cselekedhetsz, embertárs.

- Rendben. Joe-nak foglak szólítani.

Liam csendben volt egy darabig.

- Miféle kor ez? - kérdezte azután.

- Az Egyetértés 576. éve.

- És hol vagyunk tulajdonképpen?

- Az ötödik szektorban. Szirtváros az utolsó a Földön.

- Hogy érted ezt?

- A Föld haldoklik, miként az emberi faj is. Utolsó reményünk a hibernáltak, remélve, hogy hozzájuthatunk az eredeti DNS-hez.

Liam elkomorodott. Benne sötét gondolatok kavargtak.

- Az utolsó utáni pillanatokban vagyunk... - tette hozzá Joe.

- Miért?

- Nincsenek álmok, s már kevesen vannak a fajtádból. Voltak, akik örökre elvándoroltak más csillagok bolygói felé egy évszázaddal ezelőtt, s többé vissza se néztek.

- Hogy érted, hogy nincsenek álmok?

- Az álmok meghaltak, a gondolatreaktorok és aktivátorok terméketlenek. A gépek nem kapnak többé utasításokat.

- Szóval Szirtváros az utolsó...

- Szeretnéd látni az óceánt? - kérdezte Joe.

- A szirtek tetejéről...

Kérése teljesült, és már ott állt. Még megvolt az a hosszú egyenes út, s a távolban jól ki-
vehetőek voltak Szirtváros épületeinek sziluettjei. Az óceán végtelennek tűnt, s a szirtről jól
belátható volt. Miként az is, hogy sok kilométeres tornyok emelkedtek ki a vízből mértani
rendben.

- Mik azok? Azelőtt nem voltak itt?

- Alkotóműhelyek - hangzott a válasz.

- Mifélek?

- Korábban ide vonultak vissza az emberek, hogy átadják magukat az álmaiknak.

- Most üresek?

- Igen.

- Be tudunk menni az egyikbe?

- Természetesen.

Az épületek közepén egy átrium volt, mely felülről beengedte a fényt, olyannak hatott, mint
egy fényakna. Körfolyosó vezetett e mentén, s belőle kisebb-nagyobb terek nyíltak. Az óceán-
ra is nyílt kilátás, mely csodálatos szabadsággal ruházta fel a szemlélődőt. Alant a víztömeg
hullámozott, míg a magasban madarak keringtek.

- Ha úgyis üresek, azt hiszem, itt fogok lakni - jegyezte meg Liam. - Inkább, mint Szirt-
városban.

Liam hamar berendezkedett új otthonában, mely meglehetősen tágas volt. Végigjárta az
épületet, hol itt, hol ott állt meg. Tele volt álmokkal, melyekbe olykor bele-belenézett. Sok
mindenről szóltak.

Napok teltek el észrevétlenül, melyek hetekké és hónapokká álltak össze. Éjszakánként az
égen feltűnt a Tejút sávja, azután ezerszínű nappalok következtek. Minden olyan békés volt,
itt nem lehetett érzékelni a város és a világ gondját. Furcsállta is ezt a nagy csendet. Az ő
korában ez szokatlan lett volna. Míg nem azután megkérdezte a mellé rendelt gépet:

- Hová lettek az álmok, és miért haldoklik a világ?

- Az emberek elszoktak tőle, azután már el is felejtették. Kevesek kiváltsága lett, s ők el-
enyésztek.

- És a világ?

- A sok korábbi beavatkozástól megsérült a biodiverzitás. Az egyedek DNS-e sérült. Az
emberé is.

A gép válasza sötét jövőt tartogatott. Azelőtt Liam az Egyetértés álmait kritizálta, s túlzónak
tartotta. Ugyanakkor meg kellett, hogy legyen valahol az Archivátor kristálylemezekre rögzít-
ett információja is. Folyton ez jár Liam fejében, miközben a magasból az óceánt bámulta, a
sok száz hasonló tornyot. A sárga Nap átkúszott az égen, eltelt a délután, és újra beköszöntött
az este. Szirtváros fényei nem hatoltak el idáig. Sokáig csodálta a csillagok világát, a messzi
színes fénypontokat, és a halvány csillagközi por- és gázfelhőket. Azokat, melyek jó száz éve
magukhoz vonzották az úttörőket. Körbefordulni látszottak az ég e pislákoló pontjai, míg
végül Liam elaludt.

Álmok uralták el a tudatát, melyek oly valószerűnek hatottak. Azelőtt ő nem hitt az ilyes-
miben, de most mindennél erősebben élt benne. Álmában kék és vörös fények fogócskát

játszottak vele, s agyában kivételül sok száz színes villanás, mint egy tervrajz. Egy gépe, mely elhozza a megváltást. Még nem volt előtte teljesen tiszta, hogy mire való, csak érezte, hogy fontos, és hogy köze van az Archivátor munkájához, melyet annak idején oly szorgosan végzett.

Eljött a reggel, és ő kimerülten ébredt. Még hatása alatt volt mindannak, ami az éjszaka vele történt. Első kérdését Joe-hoz intézte.

- Létezik még a gondolatreaktor és a gondolataktívátor?

- Igen, de senki sem használja.

- És megvannak az Archivátor által összegyűjtött adatok a múltból?

- A történeti könyvtárakban - felelte.

- Remek.

- Mégis miért kérdezed mindezt?

- Hozzáférést kell kapnom a két géphez. Lehetséges?

- Nem használja őket senki. Ott vannak minden toronyban, ebben is van, amelyikbe beköltöztél.

- Munkához kell látnom - jelentette ki Liam.

A torony egyik központi termében ráakadt a gondolataktívátorra és a gondolatreaktorra. Működésbe léptek, és a fiú agyában tárolt képekből összeállt a tervrajz. A nagy egész, mely utasításokat és parancsokat tartalmazott.

- Mi lenne ez? - kérdezte Joe.

- Magam sem tudom pontosan. Álmomban láttam. Egy gép, melyet meg kell építeni. Újjáteremtheti az életet.

- Akkor igen értékes.

- Legyártható?

- Természetesen. Az adatokat akár azonnal átküldhetem a 3D nyomtatókra.

- Tedd azt. De szükség lesz az Archivátor által lementett információkra is...

Új nap virradt, mikor Liam ott állt az elkészült különös szerkezet előtt. Lenyűgöző volt. Liam álmában úgy szerepelt, mint amely energiasugaraival körülöleli az egész bolygót, és átformálja azt.

- Hogyan neveznéd? - kérdezte Joe.

- Morpheus.

- Az antik mitológia alakja...

- Igen, de vajon felkészült-e a világ arra, hogy befogadja az ajándékát?

- Ez fontos kérdés, Liam, de ugyan mi egyebet lehetne tenni?

- Ha minden pusztulásra ítéltetett, lassú elmúlásra, akkor nincs igazi választás.

- Talán.

Liam előkészítette a gépet, melyet nem messze Szirtvárostól építettek meg. Tömeg gyűlt össze, mert tanúi akartak lenni a nagy pillanatnak. Mindenki úgy hitte, hogy valami változni fog. Ebben nem is tévedtek.

- A világnak ajándékozom Morpheust, az én álmomat, hogy az élet szikrája ki ne hunyjon, s a civilizáció ismét az emberiség javát szolgálja... - mondta Liam.

Egy sötét tekintetű fiú lépett oda. Éles kontrasztot alkotott Liam vakítóan kék szemével és szőkés hajtincseivel. Mintha csak egy árnyék lenne.

- És gondolod, hogy nekünk ez kell? - kérdezte.

- Miért? Mi más kellene?

- Egy gép oldaná meg a problémákat?

- Nem. A gép csak eszköz. Az álom a megoldás.

- És miféle álom az? - tudakolta.

Liam akkor és ott elsiklott e kérdés felett. Minden vágya az volt, hogy a gép működésbe lépjen. Így, amikor azon az új napon Morpheus hangtalan lökéshulláma szétterjedt, s ezerszínű fényt rajzolt körülfonva a bolygót, nem volt kétely. Szentül hitte, hogy jót cselekszik, mivel látta az új életet, a tavasz ígéretét. Az emberek levették védőruháikat, s a mezők kizöldültek, az ég soha nem látott kék volt. A remény szökkent szárba, s ez mindennél fontosabb volt...

Egy különös vélemény - Morpheus -

Amikor Morpheus új életet adott, Liamet elégedettség töltötte el. A világ visszanyert mindabból valamit, amit elvesztett. De Liam egyvalamiről megfélekezett. Hajdan ő volt, aki leginkább kritizálta az Egyetértés álmait, s megeshet, hogy most ő sem lett különb. Ez valahogy eszébe sem jutott. Mert a tavasz mindig olyan csalóka, elhiteti, hogy közel a nyár, de gyakran jönnek viharos szelek, és elfagy az újonnan sarjadó élet.

Az óceán hullámai a partokat ostromolták, s ő csak bámulta a végtelennek tetsző víztükröt, melyből az egykor volt alkotóműhelyek magasodtak. Néha óriás hajók haladtak el, mint anno évszázadokkal ezelőtt. Mintha csak az emlékek törtek volna a felszínre. Ahogy ott bámult kifelé, s néha elragadták a lelkét a tenger madarai, megszólították őt.

- Te lennél az új Egyetértés? - kérdezte.

A sötét szemű fiú volt, aki akkor ott, mielőtt beindult a gép, már egyszer megszólította.

- Hogy jutottál be ide? - kérdezte Liam.

- Elzárkózol saját műved elől?!

- Honnan veszed ezt?

A fiú csak bámulta Liamet. Ketten együtt éles kontrasztot alkottak. A sötét és a világos, a fény és az árnyék.

- Nem tartom magam az Egyetértésnek - mondta ki végül Liam.

Torzak voltak az árnyékok, s felszabdalták a felületeket az átszűrődő fények, melyek csak úgy mindenhol áradtak.

- Akkor mi vagy ki lennél? - kérdezte a fiú.

- Úgy látom, te már meghatároztad. Min változtatna az, amit én mondanék? - kérdezt viszont Liam.

A megtörő hullámok moraja hallatszott.

- Igaz, hogy a múltból jöttél? - kérdezte a fiú, aki Jamiesonnak nevezte önmagát.

- Igen, igaz. Olyan vagyok, mint egy emlék, akárcsak az Archivátor kristályba zárt adatai. Honnan a neved?

- Gyakran tanulmányoztam az archivált adatokat az elmúlt évszázadokról. Megtetszett egy ember az adathalmazok között, s felvettem a nevét - válaszolta.

- Ez az Egyetértés kora. Mégis oly nehéz elhinni.

- És valóban hiszed, hogy a Morpheus visszaadta azt, ami elveszett?

- Elvesztek volna az Egyetértés álmai... - töprengett el Liam. - Minden bizonnyal, hiszen most is egy olyan épületben vagyunk, mely ezt tanúsítja.

- De nem örökre - mondta Jamieson.

- Morpheus...

- A kérdés azonban továbbra is az, hogy jók és hasznosak-e az Egyetértés álmai?!

- Magam is gondoltam annak idején hasonlókat...

- Változott a véleményed?
- Tagadhatatlan, hogy az Egyetértés álmai átformálták a világot.
- Miként Morpheus.
- Morpheus csak visszacsempészett valamit. Újra élettel kellene megtölteni az alkotóműhelyeket.
- S a gép álmai?
- A gép az emberek álmaiból táplálkozik.
- Ha önálló álmai lennének? - tudakolta Jamieson Liamtól.
- Hogyan volna lehetséges az?
- Autonóm értelmek, melyek elvonulnak és elzárkóznak a világ elől...
- Sorsára hagyták?
- Úgy valahogy.
- S hol vannak ők?
- Valójában nem kézzelfogható.
- Tehát akár itt, ezen a helyen is.
- Elméletben innen is el lehetne érni őket, de megtagadnak minden bejövő jelet.
- Akkor hát?
- Talán tudnak Morpheusról, s változik a hozzáállásuk - mondta Jamieson.

Már túlhaladta delelőpontját a sárga Nap, s a fények fakulni látszottak. Jamiesont különös érzések rohanták meg, egyszerre volt érdekes és megszokott. Ők ketten Liammal mintha egy ugyanazon dolog két fele lennének. A fény és az árnyék. Az igazság és a hazugság. Álom és valóság. Mint megannyi jel harsantak fel a madarak hangjai a hullámverésből, s ez idővel már olyan volt, mint a csend. A csend, mely igyekezett ránehezedni a világra. Valami ugyan megmozdult, de ezek csupán a múlt árnyai voltak, visszatérő szellemek, mint amilyen Liam is volt. Szirtváros már nem a régi, s Liam képtelen lett volna talán ott élni, ezért választotta az alkotóműhelyek egyikét.

- Ki vagy te tulajdonképpen? - kérdezte Liam.

Jamieson csak hallgatott.

- Szerinted ki lehetek? - kérdezett viszont egy idő múlva.

Liam vállat vont.

- Valami árnyék.
- Miért?
- Leginkább annak tűnsz.
- Jó, de miért? - erősködött.
- Mert nincsenek válaszaid, csak úgy döntöttél, hogy idejössz.
- S ez baj?
- Még az is lehet - felelte közönyösen Liam.

Ám Szirtváros élt rendületlenül, héjszerkezeti és kupolái versenyre kívántak kelni az ég csodáival, melyek elcsábították a vágyakozók lelkeit. Már nem volt szürke és színtelen, amikor Liamnek valamiért ismét ide kellett jönnie. Kutatta az elvonult és elzárkózott intelligencia nyomait. Néha úgy tűnt, hogy hasztalan, de mindig, amikor már éppen feladni készült, felcsillant előtte valami megmagyarázhatatlan remény. Volt egy hely Szirtvárosban, melyet megbámult, hol kék fények villantak fel, s amikor előtűntek, mintha a képzeletével játszottak volna. Így történt ez most is, csak nézte, ő észre sem vette, hogy valaki őt is figyeli.

- Azt mondják, ez az, ami az álomból megmaradt - mondta egy lány.
 - Miből gondoljátok?
 - Mert talán üzeni akar.
 - Valóban... S szerinted mit üzen?
 - Mindenkinek mást.
 - Mi ez tulajdonképpen? - kérdezte Liam.
 - Mesterséges intelligenciák megtestesülése.
 - Elferdült hologramok?
 - Valami olyasmi. Talán egy jel, egy képsor, hang. Nem tudni, csak összekeveredett.
 - Akkor meg kell fejteni.
 - Nem igazán izgat ez senkit sem.
 - Miért?
 - Szép és érdekes, de hogy valaki meg is fejtse... Talán éppen terád vár ez a feladat, Liam.
 - Könnyen lehet.
 - Tudsz valamit e gépi öntudatról?
 - Csak annyit, hogy elzárkózott, s álmodja a maga álmát.
 - Ez nem hangzik valami biztatóan.
 - Hát nem. Volt egy ismerősöm, aki órákon át tudta bámulni ezeket a fényeket.
 - Talán látott bennük valamit...
 - Talán.
 - Találkozhatnék vele? - kérdezte Liam.
 - Nem, nem hiszem.
 - Miért?
 - Mert egy napon ment, s elkeveredett azokkal, akik számára a boldogság egy kicsi kék befűvóban lapul - felelte a lány.
 - Hogy érted ezt?
 - Ahogy mondom.
 - Valami kábítószer?
- A lány csak intett a fejével, s menni készült.
- Ne, várj még! - marasztalta Liam.

- Ugyan miért? Mi mást, és mi újat tudhatnál meg tőlem, aki magam vagyok a milliók egyszerűsége.

- Ez a világ merőben más, s ezen az alapvető tényen még Morpheus sem változtatott.

- Így vélem én is.

- Na látod.

- Feltártad az elfeledett és eltemetett múlt varázsos világát az Archivátor file-jaiból, de mindez nem elég. Kell valami más is...

- A mást úgy hívják, álom, s az nem a gép kiváltsága - mondta ki Liam.

- Meglehet, de itt ez senkit sem érdekel.

- Nem hiszem. Miért akkor a kis kék inhalátor varázsa, mely mámor port juttat az emberek agyába?!

- Bódulat az...

- Nem álom?

- Feledtető és mindent felölelő bódulat, mely tehetetlenné tesz, s elveszi tőled azt is, ami megmaradt, s nem ígér semmit, csak ürességet.

- Bizonyára így van, de nagyon sokan élnek vele, talán ez maga az élet a számukra. Meglehet, hogy ezért is veszett ki az álom.

Liam elkomorodott. Kék szemének tükre néha értetlenséget sugárzott.

Hűvös szél támadt, mely mintha minden reményt igyekezett volna messzire fűjni. Az óriás struktúrák között néha felkavarodott a finom por, mely rárakódott a műanyag felületekre.

- Mégiscsak találkoznom kellene vele - mondta Liam.

Nem hagyta annyiban a dolgot.

- Hát jó - intett a fejével a lány.

Fehér ruhájának pántjai szorosan a testére simultak.

Liam nem kapott pontos koordinátákat a helyről, csak homályos leírást, de végül megtalálta. Egy magas épület legfelső szintjét kereste. A tágas térben szinte levezett az ember, s a 6 méter magas panoráma-ablakokon keresztül páratlan kilátás nyílt. Itt lakott a srác, akit keresett. Bámulatosan zöld szeme volt, s rozsdabarna haja.

- Ki vagy és mit akarsz tőlem? - fogadta Liamet.

- Liam vagyok.

- Vagy úgy...

- És te?

- Nesze az azonosítóm - felelte.

- Van neved? Az azonosítód nem érdekel.

- Hát persze, nevem...

- Igen...

- Szólíthatsz Jacknek.

- Most is be vagy löve?
 - Ezért jöttél, hogy ezt firtasd?! Akkor máris mehetsz. Tudod, merre van a kijárat.
 - Nem, nem ezért jöttem.
 - Akkor minek kérdezed?!
 - Talán mindegy is... Az igazi ok, hogy te tudsz nekem mesélni a kék fényekről...
- A srác elmosolyodott.
- Gondolhattam volna... - mondta úgy, mintha eltöprengene valamin.
 - Tehát?!
 - Nézd Liam, azok csak fények...
 - Én nem úgy hallottam. Miért bámulnád akkor órákig?
 - Jó, lehet, hogy mégsem csupán...
 - Akkor?
 - Idejössz, bepofátlankodsz, nekiállsz faggatózni, mégis kinek képzeled magad?!
 - Hát nem érted, miért ilyen fontos ez?!
 - Húzzál el!
 - Makacs vagy.
 - Ezt te mondod?

Szótlanság uralkodott el, amikor Liam nem mozdult. A fények bágyadtak voltak, s a hatalmas üvegtáblákon át befurakodtak. Árnyékok váltakoztak.

Jack csak legyintett.

- Az Egyetértés, na meg az Archivátor százada, ahonnan jöttél...
- Meglehet, hogy ez a legfőbb baj - mutatott Liam az asztalon lévő kék flakonos inhalátorra.
- Az Egyetértés álma, a boldogság... - felelte gúnyosan Jack.

Majd felvette és a falhoz vágta.

- Úgy látom, mégsem az igazi...

- Mi az igazi?
- Miért mondod, hogy az Egyetértés álma?
- Mert azt hitte, a boldogság mindenkinek jár, hogy megvehető és megkapható. Kicsiny kék flakonba zárt pillanatnyi öröm.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Hát nem tudtad? Az Egyetértés agyában fogant ez meg - mutatott az inhalátorra.

Liam meglepődött.

- Az Egyetértés korántsem volt tévedhetetlen - mondta végül. - Beszélsz a fényről?
- Mit akarsz tudni?
- Hogy mit jelent?

- Te magad azt hiszed, hogy nagyot alkottál, de az igazi Morpheus mellett műved eltörpül... A gép legvégső álmának eltorzult szilánkjá a fény. A gép lelkének egy darabja, mely torzzá lett a tökéletlen világban.

- A gép - sóhajtott fel Liam. - Mi az ő álma?

- A legvégső álom az övé... Olyan szerkezetet épít, mellyel eljuthat a galaxis középpontjába...

- Minek menne oda?

- A fekete lyuk miatt.

- Mi szüksége arra?

- Át akar jutni az eseményhorizonton... ahol új világ vár rá.

- Ésszel fel nem fogható.

- 200 éve kutatja már... S úgy hiszi, övé lehet a tökéletesség.

- Egy különös vélemény...

- Igen, az.

Jack zöld szemében e furcsa álom fényei csillantak, mintha csak ő maga is látná, mintha csak ő maga is értené. De nem így volt. Elferdültek az árnyékok, s csak álltak ott. Sokáig töprengött szótlankul Liam. Nem tudta, hogy mihez kezdjen a hallottakkal. Egyszerre volt szörnyű és szép. Végtelenül merész és szürreális. Felvetődött benne a kérdés, miért kutatja egy gép évszázadokon át a Tejút centrumában lévő fekete lyukat, de nem volt válasz. Legalábbis itt nem.

Liam visszatért az alkotóműhelybe, s megint csak az óceánt bámulta. Valahogy ez megnyugvást hozott háborgó lelkének. Miféle örület a gépé, miféle álom, miféle valóság? Madarak keringtek, mint megtévedt molylepkék, s alázuhantak, hogy kifogják a tenger halait. Hangtalan zúgás közeledett, árnyéka végigvonult a hullámokon, egy óriás antigravitációs hajó. Oldalán egy furcsa embléma.

- A gépekhez tart - mondta Jamieson.

3D nyomtatókon született testét fénykígyók hálózta be. Méltóságteljesen haladt.

- Honnan tudod? - kérdezte Liam.

- Magán viseli a jelet.

Liam csak bólintott.

- Érdekes dolgokat tudtam meg... - kezdte a mondanivalóját Liam.

- Konkrétan?

- Az én Morpheusom csak játékszer, ellenben, amit a gép tervez, túlszárnyal minden képzeletet. Létezik egy másik Morpheus is.

- Nocsak? Honnan veszed?

- Biztos forrásból.

- Az Egyetértés álmai tovább élnek...

- Meglehet.

Jamieson lopott egy pillanatot Liam kék tekintetéből.

- Mihez akarsz most kezdeni?

- A nagy álmot kell követni.
- Miért tartozna az miránk?
- Azt még nem tudom.
- Az túlmutat az emberi létezésen.
- Valószínűleg.
- De a gép nem bolond.
- Magad sem tudod valódi céljait, s hiába keresed az értelmét, nem leled azt.
- A válaszok körülöttünk vannak - felelte Liam.

Liam nem tudott nyugodni. Szirtváros immáron csak egy árnyék, mely talán egy kicsit színe-
sebb lett ő általa, de semmi több. Az üvegtorony, az alkotóműhely a fények játékszere volt,
akárcsak az a sok másik, mely kimagasodott az óceánból.

- Mihez akarsz kezdeni? - kérdezte Jamieson.
- Mi lesz akkor, ha elmegy a gép?

Jamieson vállat vont.

- Eddig is megvoltunk nélküle - felelte végül.
 - Nem - ingatta a fejét Liam. - A gép talán üzenni akar.
 - Hogyan és miért?
 - Az elferdült hologram Szirtvárosban.
 - Miért üzenne érthetetlen nyelven?
 - Nem érthetetlen.
 - Hogyhogy?
 - Van, aki érti, egy srác, Jack. A gép kiválaszt embereket a tömegből.
 - Mi haszna ebből?
 - Nem sejteni. Talán összefügg az álmával.
 - Feltételezés.
 - Nem, több annál. Erőforrásokat összpontosít immáron 50 éve, s legalább 200 éve kutatja a
Tejút centrumában a fekete lyukat.
 - Minő örület - mondta Jamieson.
- Jamieson most olyan volt, mint egy sötét árnyék, mely rátelepedett Liam gondolataira.
- Vajon hová tartott az antigravitációs hajó?
 - Időnként elhaladnak észak felé...
 - Lehet, hogy Jacket kell kérdezmem...
 - Kérdezted már eleget.
 - Meglehet, hogy nem. Lehet, hogy többet tud.
 - S ha többet tud?! Mit akarsz tulajdonképpen?
 - Mindig csak az ellentmondás.
 - A világot nem kell és nem is lehet megváltani.

Liam nem elégedett meg Jamieson válaszával, nem is tehette ezt meg. Éppen ezért egy üzenetet küldött Jacknek, hogy jöjjön az alkotóműhelybe. Csak remélte, hogy eleget tesz a kérésnek. A várakozás végtelenül hosszúnak tűnt, s a percek lassan csepegték alá, akár az óceán felől jövő csendes eső. Hallotta az üveglemezeken a kopogását. Most minden olyan bizonytalan, alakul, és formálódik valami, amióta eléje hullott egy morzsa a gép roppant álmából. Az eső csak esett rendíthetetlenül, néha ázott madarak pihentek meg a párkányokon. Jeleket küld a világ, melyek érthetetlen képeket öltenek. Milyen furcsa és milyen különös. Alant a víztömeg robajlott, és elérhetetlenül messzinek tűnt az a pillanat, amikor sok évvel ezelőtt megpillantotta a Neptunusz Könnyét. Mintha nem is létezett volna. Egyáltalán létezett és igaz volt? Egy felsejlő kérdés, melyre nem volt, aki válaszoljon. Már délután volt, s csak a csend némasága visszhangzott. Liam egyre türelmetlenebb lett, a feszültség benne egyre nőtt. Elállt az eső, s a szürke felhők oszlani kezdtek, s átszűrődött közöttük a sápadt napsütés. Az átrium fényaknája ott ásítózott üresen és elhagyatottan, s ő megindult feljebb, egészen a tetőre. Sokszor megcsodálta a panorámát, meglehet, hogy mindig egy új részletet fedezett fel benne. Az egyik irányban a sziklaszirtek húzódtak, s mögötte a város, míg a másik irányban az alkotóműhelyek erdején túl az óceán. Könnyű szél fúj, mely bele-belekapott világos haj-tincseibe. Azután a város irányából egy sötét foltra lett figyelmes az égen, mely egyre nőtt. Nem látta, mi az, csak egyre közeledett, s ahogy nőtt, több elemre bomlott fel. Kisebb gépekre, melyek egy roppant szállítóhajót kísérték. Ekkorát még sosem látott.

- Látod a szimbólumot? - kérdezte Jack.

- Igen, örülök, hogy végül eljöttél.

- A kirakós egy darabja.

- Ezt hogy érted?

- A raktérben a Morpheus lelke van. A gép a kilövőálláshoz szállítja.

- Elmagyaráznád?

- A földközeli dokkban épül a szerkezet, mely eljut a Tejút centrumához.

- Ilyen hatalmas lenne?

- Ez az elem csak egy darabja. A térhajtóműbe szerelik majd be.

- Honnan veszed?

- A Földről is látni lehet a dokkot derült, csillagfényes éjszakákon. Becslésem szerint a csillaghajó 700 km hosszú.

- Minek egy gépnek ekkora hajó? - döbrent meg Liam a hallottaktól.

- A térhajtómű miatt. Planck energiát kell termelnie, hisz másként még fénysebességgel is 30 ezer év lenne az út.

Liam eltűnődött, mialatt elhaladt a szállítójármű, s lassan távolodni kezdett a horizont irányába.

- Iszonyatos erőfeszítés, de miért?

Jack vont egyet a vállán.

- Mesélj nekem az Egyetértésről és az Archivátorról - mondta Jack.

- Emberek voltak csupán álmokkal. Esendőek.

- Te is esendő vagy, s nem az ő álmaik révén akartad jobbítani a világot?!

- Meglehet, de mindez már nem elég.
 - Talán az Egyetértés hitt egy jobb világban, de melléfogott. Az Archivátor pedig gondosan fáradozott a múlt megőrzésén, mely azután senkit sem érdekelt.
- Jack igazsága keserű volt.
- Hol találom meg a gépet? - kérdezte Liam.
 - Miért keresed oly megszállottan?
 - Válaszokat akarok.
 - S mire mész velük? Nem mindegy az neked?
 - Nekem már csak ez a szokásom - felelte Liam.
 - A gép tulajdonképpen mindenütt jelen van, mégis magunkra hagyott...
 - De téged kiválasztott.
 - Honnan veszed ezt?
 - Te érted az üzenetét.
 - Talán csak véletlen.
 - Nem hinném.
 - Egyre inkább hiszem, hogy a gépnek semmi szüksége az emberi tényezőre. Meglehet, hogy a nagy terv, a gép Morpheusa nem más, minthogy végleg elhagyja a bolygót.
 - A fekete lyuk.
 - Igen.
 - Az hívja magához... - ismételte meg Liam a fejében szárba szökkenő gondolatot.
- Álltak ott egy darabig némán.
- Egyre csak ez a gondolat, makacsul itt kísért bennem. Hát nem érted? Tudnom kell a választ...
 - Téged a legszörnyűbb kérdés gyötör, a miért?
- Liam intett a fejével.
- Mit sem érnek az álmaim, elveszve vagyok e világban... - kezdte.
- Jack zöld szemében olyan ismerős tűz lángolt, mely magához vonzotta Liam elméjét.
- Távol mindattól, amit ismertem, amit szerettem... - folytatta.
 - Te nem láttál semmit a fényben? - kérdezte Jack.
 - Csak egyszer láttam. Azt mondták, te órákig bámulod...

Liam egyszemélyes járműve az óceán felett haladt. Követte a nagy szállítóhajó útvonalát. Már messze maga mögött hagyta az alkotóműhelyek tornyait, s Jamiesont és Jacket is. Neki bizonyosság kell. Neki már kevés a szó, látnia és tapasztalnia kell. Az egyhangú víztükör felett a távolban csak a horizont látszott, s a fedélzeti számítógép érthetetlen adatsorokat közvetített. Elgondolkozott, s furcsa emlékek költöztek a fejébe. Minden olyan végtelenül érthetetlennek tűnt. Minden bizonytalan, s mindent a homály fed. Ő semmit sem ért még. Féligazságok vannak csak birtokában. De ennek hamarosan vége. Legalábbis így gondolta.

A Nap ragyogó foltként haladt az égen, a vízgőztestű felhők épültek és enyésztek. Alant az óceán kékje hullámozott, mint hatalmas egybefüggő tükör. Nem tudta, mit hoz a holnap, csak érezte, hogy ezt kell tennie, hogy mennie kell, hogy neki kell vágnia az útnak.

Magányosnak érezte magát. Egyedül ült a légijármű kapszulájában, mely hangtalanul suhant. Azután időközönként fel-feltűntek alaplapjukkal egymásnak fordított lebegő gúlán abban a magasságban, ahol ő haladt. Az illesztések mentén fénycsíkok rajzolódtak ki. Szokatlan volt ez a számára, s nem tudta, mi célt szolgálnak. Talán irányjelzők...

Csak suhant, érezte a száguldást, noha a táj egyhangú volt, de a sebesség megfeszült a kapszula szélvédőjén. Azután a távolban, mint egy fekete árny a horizonton, kezdett kirajzolódni valami. Még nem tudta, mi az, de ahogy közeledett felé, egyre csak nőtt, körvonalazódni látszottak a formák és a felületek.

Egy állomáson tért magához, egy hosszú, szőke hajú lány jelent meg. Egy ember hasonmása volt, nem tudni, kié. Organikus gép.

- Hol vagyok? - kérdezte Liam.

- Az A-szektorban - volt a válasz.

- Az meg mi?

- Nézd meg magad.

Az addig sötét fal átlátszóvá lett, mint egy üveglemez, s Liam megpillanthatta az óriás struktúrákat. Különféle gépek jöttek-mentek, dolgoztak, kisebb darabokat illesztettek össze nagyobb darabokká, majd azok egy teherúrlift kábeljai mentén eltűntek a végtelen ég magasában a szem elől. Közben az égen átúsztak olyan szállítójárművek, melyeket korábban már látott.

- Itt épül?

- Nem egészen. Innen indulnak a végső beillesztésre a nagyobb egységek. Az összeszerelés a dokkban zajlik a Föld körül.

- Szeretném látni.

- Nemsokára besötétedik, a fények az égen majd kirajzolják a kontúrját.

- Nem. Én az űrből szeretném látni.

A lány egy pillanatra elhallgatott.

- Talán szerencséd lesz.

- Beszélnem kell valakivel...

- Kivel?

- Nem tudom. Aki irányítja ezt az egészet, aki tudja a miértekre a választ.

- Az Egyetértéssel?

- Egyetértés... - ismételte meg Liam. - Így nevezi önmagát.

- Miért furcsállod?

Liam nem tudott erre a kérdésre válaszolni.

- Egyáltalán miért jöttél? - kérdezte a lány. - Senki sem jön ide.

- Már mondtam, hogy lássam.

- Mire mész azzal, ha látod?

- Önmagában nem túl sokra - ismerte be kelletlenül Liam. - De nem hagynak nyugodni a gondolatok.

- Mifélénk?

- Mi célt szolgál az, ha ez az űrhajó eljut a Tejút centrumába, az ott lévő fekete lyukhoz, és esetleg áthalad az eseményhorizonton...

- Majd az Egyetértés, ha jónak látja, megválaszolja a kérdéseidet.

- Az Egyetértés... Mi az Egyetértés? Az én koromban egy álca volt. Egy személyt takart, aki azonban elhitte, hogy felölel mindenki mást.

- Az Egyetértés a gépi intelligencia megnyilvánulásának legvégső formája.

- Ez érdekesen hangzik.

A lány indulni készült.

- Nem maradsz?

- Miért maradnék?!

- Azt hittem, hogy téged kifejezetten azért alkottak meg, hogy velem kommunikálj.

- Honnan veszed ezt?

- Mi szükség ember formájú gépekre itt, mely oly távol van mindentől?

A lány elmosolyodott.

- Meglehet, hogy igazad van, de mi értelme volna annak, hogy itt bámuljuk egymást?

- Talán beszélgethetnénk...

- Miről?

Liam vállat vont.

A lány ezután elment, s Liam magára maradt a gondolataival. Ahogy változtak a fények, Liam követhette az idő múlását. Besötétedett, s fent az égbolton valóban kirajzolódott a hatalmas űrhajó sziluettje. Döbbenetes volt látni. Azután reggel lett, s megint este. Így telt el egy vagy két nap.

- Megyünk valahová? - kérdezte Liam, amikor ismét megjelent a lány.

- Csak a szomszédba - válaszolta.

Az óceánon lévő állomás több részlegre oszlott, s ezek közül kiemelkedett a kupola. Ide tartottak.

- Mi vár ott?

- Majd megtudod - mondta a lány Liamnek.

A kupola egy gömb volt, melyet fehér lapok burkoltak. Belülről tágasnak hatott, melyben úgy érezte Liam, hogy szinte elveszik.

- Te nem jössz? - kérdezte.

- Nem. Felesleges lenne - felelte a lány.

A nyílás, melyen át Liam belépett, bezárult, s egyedül maradt.

Először csend volt.

Fények kígyóztak körös-körül az ív mentén, s először csak félve közelítettek, majd egyre merészebben, végül megérintették Liamet, végül a teste köré fonódtak.

- Az Egyetértés vagyok - suttogta a fejébe a hang.

- Az Egyetértés - ismételte meg Liam.

- Lásd az álmom: Morpheust.

A kupolát hologramok töltötték ki, az űrhajó képei.

- Mi célból? - kérdezte Liam.

Új képek villantak. A Tejútrendszer, majd a középpontja, ahol csillagok milliói lejtették táncukat, s csillagközi por- és gázfelhők nyújtóztak, s amint szétfoszlottak, feltűnt az egyik centrumban lévő fekete lyuk.

- Kétszáz éve kutatod már. Mire jutottál? - kérdezte Liam az Egyetértést.

- Hogy általa új élet születhet... A mi univerzumunk is egy másik dimenzió fekete lyukából született.

- Ismerem az elméletet. De te úgy véled, valóság.

- Az elméleteket igazolta a megfigyelés. Az univerzum háttérsugárzásának anomáliái és a gravitációs hullámok mintázatai...

- Még az is lehet, hogy igazad van...

- A fekete lyukba belépve egy energiahullám elindítja a tágulást, új ősrobbanás történik, mely egy párhuzamos univerzumot szül.

- Mihez kezdenél ott?

- A természeti törvények a kezdetkor dőlnek el.

- És?

- Azokat magam határoznám meg.

- Miért? Nem elég tágas neked ez a világegyetem, melyben magad is létrejöttél. Mi célból teremtenél egy másikat?

- Nincs más célja, mint maga a teremtés.

- Egy kissé zavaros és érthetetlen - állapította meg Liam.

- Te és a te fajtád talán nem vágytatok hasonlóra? Talán ti nem akartatok a teremtmény képében tetszelegni?

- Megeshet, hogy voltak ilyen vágyak.

- Akkor hát?!

- Nem vezettek sehova.

Némi hallgatás következett.

- S milyen világ volna a kedvedre való? Ahol a gép isten?

- Én már rég több vagyok, mint gép. Energiaként létezem, s elkülönült tudatként vagyok jelen.

- Elhatároztad unalmadban, hogy teremtmény leszel - vonta le következtetését Liam.

- Teremtő... Hát nem ez a legnagyobb álmom? - kérdezte az Egyetértés.

- Ha innen nézzük, valóban az.

Elteltek a napok egymás után, amint fogyott és nőtt a Hold, miként Liam az alkotóműhelybe visszatért, és meg-megbámulta. Nehéz volt valamit is kezdeni a gép szavaival és álmaival, melyek túlmutattak minden másra. Még hallotta a zúgást, még érezte a fényeket. Elevenen éltek az emlékek. Sokat tűnődött azon, amit a gép akar tenni. Önkéntelenül is felvetődött benne a gondolat, hogy vajon ez a világegyetem is egyszer csak megteremtődött valaki vagy valami által, ahogy azt a gép tervezi. Persze abban nem hitt, hogy valaki figyelne és ellenőrizné óriásira nőtt, teremtett világát. Inkább csak útjára bocsátotta a folyamatokat, s azután megpihent. És igen, az emberiségnek is voltak örök vágyai, melyek talán kicsinyesek és gyerekesek, de hozzátartoztak az emberi léthez. A természet és az azt uraló törvények meglehet, hogy sorsszerűen hívják életre a hasonló eseményeket, s a multiverzum nem a véletlen műve. Merész gondolatok.

Új reggel virradt egy áttűnődött éjszaka után. Jacket nem látta többé, elmerült a kék flakonok sokat ígérő, de semmit sem adó világában, de Jamieson meglátogatta Liamet azon a reggelen. Fekete tekintete éles kontrasztot alkotott Liam kék szemével, és szőkésbarna hajtincseivel. Nem igazán számított rá, de örült, hogy így történt a dolog, s örült annak is, hogy végre valakivel megoszthatja mindazt, amit látott, megtudott és tapasztalt.

- Visszatértél, Liam... - mondta.

- Nem tehettem mást.

- Miért?

- A gép álma túl messzire mutat...

- S ez neked ellenedre van?!

- Nem tudom. Egy meztelen gondolat az övé, az új Egyetértése. Egyetértésnek nevezi magát...

- Ez zavar?

- Meglehet, hogy a gépnek van igaza?

Jamieson vállat vont.

- Költői kérdés volt - felelt Liam.

- Akkor?

- Annyi idő és energia... Ha e roppant erőfeszítést a Föld javára fordította volna, ma nem itt tartanánk.

- De az álmok elvesztek.

- El.

Liam nagyot sóhajtott, és eltűnődött.

- Te voltál az első, aki kétkedve fogadtad az én álmom, az én Morpheusom - mondta Liam Jamiesonnak.

- Számít ez?

- Amennyiben számít az, hogy én cinikusan fogadom azt, amit a gép eltervezett. Miért van az, hogy néha torz tükröződések formájában széthinti az álmát a gép, s olyan alakok, mint Jack, meglátják a valódi természetét?!

- Elgondolkoztál már azon, miért pont Jack?

- Ez is egy jó kérdés...

Feszült csend következett, az óceán hullámain hallották, az üveglemezek recsegését és a madarak vijjogását.

- Láttad az űrhajót?

- Csak a fényeit az éjszakai égbolton, azután pedig hologram képeket...

- Miféle álom? - kérdezte Jamieson.

Válasz azonban nem volt. Most még.

Esteledett. Liam azon gondolkozott, hogy létezik egy független tudat, mely mégis az Egyetértésként definiálja magát. Furcsa volt ez a párhuzam. Az Egyetértés sok száz éve. Neki is voltak álmai, és a gépnek is. Ahogy sötétedett, Liam tekintetét a horizont magához vonzotta. Ott a távolban, s fent az űrben, megfogant valami.

A csillagok és a Tejút sávja derengett az égen, s ő tudta, hogy most is rendületlenül épül, s hamarosan elkészül, amikor felfigyelt a fényre. Az átrium irányából szűrődött be. Mint törött tükör, mint széthasad darabok. Kék volt, lehetetlenül kék, akárcsak az ő tekintete. Elveszett a látványban, mely magához hívta, s az álom beléje költözött, lelkének egy részévé lett. Csodálatos és szavakkal leírhatatlan részévé, mint kék energiafodrok táguló gyűrűi, egy születő világegyetem.

Attól kezdve nem tudta feledni a látványt, s amikor a reggeli Nap fénye árnyékokkal tűzdelte tele az alkotóműhelyt, úgy érezte, valami végérvényesen megváltozott. Megint Jamieson jött hozzá.

- Mi volt olyan fontos? - kérdezte.

- Láttam.

- Mit?

- Azt, amit Jack is lát az eltorzult fényekben.

- Tehát nem titok többé.

Liam csak a fejét rázta.

- Most mi lesz?

- Megváltozott - tette hozzá szomorúan Liam.

- Miért így mondod ezt?

- Meglehet, hogy reménytelen... - kezdte.

- Micsoda?

- Hogy eggyé váljak az álommal.

- Valóban valami megváltozott - erősítette meg Jamieson.

- Igen.

- Mihez akarsz most kezdeni?

- Nem tudom. Gondolod, hogy hasztalan lenne visszamennem oda, hogy sohasem juthatok fel az űrhajóra, mely azután átszeli a roppant távolságot, és eltűnik a fekete lyukban...

- Mire lenne az jó?

- Van egy érzés, itt, legbelül, melyet csak megerősített a fény, melyet láttam. Úgy érzem, végleg magához hív.
 - S mihez kezdenél?
 - Meglehet, hogy igazad van.
 - Sóvárgás ez.
 - Mikor indul? - kérdezte Liam.
 - Talán napokon belül.
 - Elhagy a gép is.
 - Őt is magához vonzzák a csillagok. Neki is van egy nagy álma.
 - Amely talán közös egy fiúéval, a világéval.
 - Ez önámítás, Liam.
 - Miért? - kérdezett vissza a fiú.
- Végigsimította szökés hajtincseit.
- Az ember nem lehet isten.
 - De álmai lehetnek.
 - Neked is volt.
 - Volt, de talán megkopott, és eltörpült az Egyetértés Morpheusának árnyékában.
 - Kemény szavak.

Erre nem válaszolt Liam.

Az alkotóműhely napfényben fürdött. Az óceán víztükre csak úgy fénylett, s lágy szél fújt, melyben a tengeri madarak százai vitorláztak. A lélek is kiszabadult, s vágyai ott keringtek közöttük. Jamieson elment, nem úgy tűnt, hogy végleg, talán visszatér majd, gondolta Liam. Minden olyan bizonytalan, minden olyan reménytelen. A szavak vak szögekként fúródtak a falba, s különös körvonalat rajzoltak.

- A nagy álom... - tűnődött Liam.

Lelkében ott volt a sóvárgás, mely egyre csak növekedett, s az Egyetértés álma elemi erővel élt benne. Talán szerette volna látni és érezni, hogy minden olyan végtelenül egyszerű legyen, mely most végtelenül bonyolult.

Az alkotóműhely olyan volt, mint valami színes, eleven kristály. Ezért is választotta ezt a helyet. Ez más volt, mint Szirtváros, kisebb, ember léptékű, mondhatnánk úgy, hogy embe-ribb, s álmokkal telibb. Nem hagyták nyugodni a gondolatok, a végtelennek tűnő kék víztükör a benne a távolban apró szigetekkel, egy kicsit olyan volt, mint kimerevített filmkockák egy soha véget nem érő történetben, messzi gázködök, amelyek folyton hívnak. Égi pokol. Amint ott gondolkodott, hamarosan látogatója érkezett. A lány volt az, helyesebben a lány formájú gép, akivel a mesterséges szigeten találkozott.

- Hát te? - kérdezte Liam.
- Üzenetet hoztam - mondta.
- Mifélett?
- Az Egyetértését.

- Elkészült, igaz?

A lány csak intett a fejével.

- Na és hogyan szól az Egyetértés üzenete?

- Gyere, és lásd! - mondta a lány.

Liam elhallgatott egy időre. Súlyos szavak voltak ezek. Meghívó egy új világba.

Feltáruult az űr, a végtelen, és a dokk, melyben ott állt az elkészült Morpheus. Talán álom, s nem valóság. Talán csak álmodik Liam. Volt egy ilyen érzése, amint megpillantotta, ahogy az űrlift kabinjából kinézett, s látta jó 700 km hosszan elnyújtózni. Összetett és gigantikus szerkezet volt. Már maga a formatervezése is feladványt jelentett a számára. Sosem látott még azelőtt ilyet. Az elején és a végén gyűrűrendszerek voltak. Ezeket látta darabokban a Földön, melyeket itt illesztettek össze.

Bent a roppant űrhajóban egy ugyanolyan gömbbe vezette a lány, mint amilyenben már járt. Különleges anyagból volt, féhéren csillogott. Fények villantak, mintha panelek lennének...

- Miért kellett ide jönnöm? - kérdezte Liam.

- Hogy lásd! - volt a válasz.

- Csak hogy lássam?

- Nem, ez a meghívás annál több - mondta a fény, és egy 576 évvel ezelőtti fiúvá körvonalazódott, aki először nevezte magát Egyetértésnek.

Liam elmosolyodott.

- Ezt mire véljem? - kérdezte az Egyetértés.

- Nevezzük nosztalgianak. De pontosan miféle meghívásról van szó?

- Lehetőséged van rá, hogy eljőjj az új világba.

- Miért?

- Talán nem férközött a szívedbe a vágy?

- Nem hiszem, hogy biológiai alapú létformámnak kedvezne egy fekete lyukon történő áthaladás, és azt sem hiszem, hogy volna időm egy új világegyetem megszületéséhez asszisztálni.

- Eldobhatod emberi korlátaid - válaszolta az Egyetértés.

Liam elgondolkozott.

- Miért élnék ezzel a lehetőséggel? - kérdezte.

- Nem tudom, azt hittem, te majd megmondod, s nem tőlem kérdezed - felelte az Egyetértés.

- Elmenni... tűnődött Liam.

- Van egy lehetőség... - kezdte az Egyetértés. - Mint magad is mondtad, biológiai léted nem kedvez egy efféle kalandnak. De lehetőség van arra, hogy te itt maradj, mégis eljőjj...

- Hogy érted ezt?

- Készül rólad egy másolat, ez a másolat fotonok halmaza lesz csupán, energia, de mégis létező. Olyan, mint én.

- Rendben - intett a fejével Liam.

Liam egy része elhagyta az anyagi létet, s eggyé olvadt az Egyetértéssel. A fiú azonban itt maradt, s végignézte azt, amint a hatalmas űrhajó kifutott a dokkból, s elindult útjára. Azután egy felvillanással eltűnt a szem elől, amint működésbe léptek a térhajtóművek. Elment a gép, az Egyetértés, s vele Liam egy darabja. Furcsa volt, de talán szükségszerű. Liam visszavonult az alkotóműhelybe, s titkon álmodott, álmodta Morpheus megérkeztét, amint feltárult előtte a Tejút centrumának fekete lyuka, ahogy meggörbítette maga körül a teret és az időt. S álmodott még ki tudja mi minden mást, szépet és jót, színeset és szürkét. Egy volt a lényeg, hogy álmodott, s álmait a világnak adta.

Az Egyetlen

127 fényévnire volt a Földtől. Talán vágyott már arra, hogy ismét lássa, bár tudta, hogy soha nem lesz már olyan, mint volt. Az utóbbi 100 évben sokat romlott a helyzet, s ezzel tisztában volt ő is. Itt, ezen a bolygón, melyet a felfedezője, egy nő, a szépsége után csak Adonisznak nevezett el, minden más képet öltött. Odahaza diktátorok jöttek-mentek, miközben a természet utolsó erőit is kiaknázták. De itt, a béke és a boldogság szigetén, talán mintha csak álmodna.

- Nézd Axel, most kel fel a vörös csillag - súgta a fülébe Jane.

A bolygó egy kettőscsillag körül keringett. A kisebbik fénye elég halvány volt, így az éjszák félhomályban teltek.

- Lehet, hogy sosem szokom meg - felelte Axel.

- Miért mondod ezt?

- Néha álmodom még a Földről...

- S nem jobb itt?!

- Nem tudom, ennél ez bonyolultabb.

- Visszavágysz?

- Lehet.

- Miért?

- Tudom, ódivatúan hangzik, de a Földön születtem, és ott nőttem fel...

- Ez ennyit számít? Az emberek születnek itt vagy ott, valamelyik bolygón, azután átköltöznek idővel egy másikra, ha úgy tartja kedvük.

- De a Föld az egyetlen. Onnan származunk mindannyian így vagy úgy.

Jane erre nem mondott semmit, csak Axel karjai közé furakodott, s immáron együtt bámulták tovább a sápadt fényű vörös csillagot, mely szinte elveszni látszott az égbolton.

Szimbólumok erdeje a zászlókon. Jelek. Szónokoltak.

- Az én álmomat úgy hívják, erős és egységes Föld, s ez nem csupán álom...

A földi nagyvárosok hangos élettől nyüzsögtek, s hologramok szerteszét, melyek mint elfeledett kék emlékek villantak fel. Valami visszaszámolt.

- Eljön az a nap, amikor harc nélkül győzhetünk...

Gondolatok, melyek testet ölteni látszottak ebben az elveszett rengetegben, ahonnan minden elindult.

- Nézzétek és érezzétek, ugyanazt, amit én. Töltsé ki szíveteket a felemelkedés...

Nagy szavak és régen volt gondolatok, melyek most táptalajra letek. Akár a sivatag az eső után, amikor egyetlen nap alatt kizöldül.

- Új kor köszönt be.

Szónokoltak. Vadul és hevesen, meglehet, hogy úgy, mint előtte még senki sem, s a szimbólumok üzeni próbáltak néma hangon elfeledett jeleket.

- Merjetez hinni abban, amiben én. Meglátjátok majd felvirradni az új reggelt a horizonton.

Különös volt, amint a város és a világ egyként fogadta be e eretnek szavakat a távoli korban. És mégis oly ismerős, oly áhított volt. Lelkek, melyek sóvárogtak, s most megkapták, amit mindig is akartak.

- Én nektek adtam az álmomat...

Olyan kor volt ez, amikor hinni kellett, s a hit a remény volt, hogy új, jobb és más világ jön el, hogy a lehetőségek által szélesre tárt kapukon keresztül megérkezett valami, ami mindig is bennünk rejtőzött.

- Most azt hiszitek, vége, de még csak most kezdődik el - mondta a fiú.

Szimbólumok erdeje a zászlókon. Jelek. Egy szónoklat kezdete és vége.

Eljött a reggel, amikor a sárga csillag kelt fel a horizonton. Szomorúan nézte Axel, amint egyre magasabbra emelkedett. A fények csalókák voltak, mint mindig, s most sem tudták feledtetni a múltat.

- Térj vissza, ha ennyire vágysz rá - javasolta Jane.

- Az lehetetlen.

- Visszatérni? Miért? - kérdezett vissza a lány.

Axel valószínűtlenül szőkésbarna hajtincseibe a reggel fényei tűzdeltek árnyékokat, s a testére simuló egyenpóló mintái körbeölelték megfeszülő izmait.

- Engem száműztek - mondta ki. - A visszatérés lehetősége nélkül...

- Régen volt.

- Régen?! - elnevette magát. - Csak 6 éve. 24 éves voltam akkor... - tűnődött el Axel. - Az én emlékezetemben még elevenen él. A tárgyalás, ahol kihirdették az ítéletet igazságtól mentesen...

- Boldog lehetnél.

- Talán.

- De te mégsem vagy az.

- Az én boldogságom ott van, a négyek városában.

- Akkor tedd meg! Szökj vissza! Rejtsd magad álca mögé.

- Miért mondod ezt?

- Beszédes a szemed csillogása, amikor arról mesélsz, az otthonodról... Sosem látott zöld.

- Meglehet, hogy mégis csak meg kell kockáztatnom. Velem tartanál?

- Nem Axel, ez a te harcod.

- Értem.

A fiú szomorú volt, de meglehet, hogy fellobbant benne valami a lány szavai nyomán. Egyfajta remény, melyet nehéz volt körülírni.

A négyek városa. Tornyai büszkén hirdettek győzelmet, mely mit sem fakult az évtizedek alatt. Olyan volt, mint soha el nem múló álom, melyet emlékül ajándékoztak a jövőnek, s a szavakat a szélben senki sem feledi. Felületekbe vészték, s fotonkristályokba mentették.

A nagyváros héjszerkezetei és átriumai az állomásnál alkottak kupolát. Szél fújt, mely ázott papírlapokat sodort magával. A fiú felvette, stencilezett szórólapok, régi módszer, lenyomozhatatlan. Rajtuk egy jelkép, egy szó. Valaki más is volt itt, egy a négyek közül.

- Te? - kérdezte döbbsenten, amint megfordult.

Felismerte a mögötte állót.

- Miért csodálkozol? - kérdezte Axel.

- Te soha nem térhetsz vissza!

- Most mégis itt vagyok.

- Árulás!

- Súlyos szavak ezek a te szádból...

- Ahogy súlyos a te ittléted is. Mit akarsz?

- Elvenni valamit.

Egy fegyvert húzott elő Axel.

- A Szem mindent lát, rögzít és azonosít, s engem majd reorganizálnak - vetette oda.

- Meglehet, de az is lehet, hogy nem.

- Miről beszélsz?

- Csak arról, hogy kinek is hiányoznál te...

- Egyike vagyok a négyeknek.

- Pontosan. Ők még örülni is fognak, hogy már csak hárman lesznek, s nem kell osztozniuk a hatalmon veled.

- Ez a rendszer megtagadása! Ez örűlség!

- Ezek az utolsó szavaid?!

- Menj a francba!

A fegyver eldördűlt. A négy közül egy halott.

Axelnek mindenben igaza volt. A négyek közül immár egy az enyészeté, s senki sem törte magát azon, hogy visszahozza az élők közé. Ez volt a hatalom szeretete a részükről. Ugyanakkor, ahogy halála előtt a srác megjósolta, a Szem rögzítette az eseményeket, sőt még kommentárt is fűzött hozzá, így az illetékesek nagyon is tisztában voltak azzal, hogy mi történt. Megtudták, hogy Axel visszatért, s hogy ölt. Számukra egyértelművé lett, hogy itt bosszúállás történt, s talán ők lesznek a következő célpontok.

Axel igyekezett beleolvadni a nagyváros nyüzsgésébe, mely azonban nem volt olyan könnyű feladat. Mindenhol figyelő tekintetek fürkészték a bamba tömeget, a mesterséges intelligencia alrendszerei. De ez ellen is volt megoldás. Egy apró és ügyes szerkezet, mely elhitette az álmot álmodó géppel, hogy nincs is ott semmi. Így Axel bizonyos mértékű szabadságot élvezett. Az utcákat elborították a kivetítők, melyek a gyilkosságról tudósítottak, de ő igyekezett

erről tudomást sem venni. A zsebéből elővette a gyűrött szórólapot, melyet a szél sodort a kezei közé.

A szimbólum. Sokszögek geometriája és a felirat, mely mindössze egy szám volt: 27. Ez egy rejtvény, melyre vannak, akik ismerik a válaszokat. Amióta elhagyta Axel a Földet, egy-két dolog megváltozott, s most, hogy visszatért, idegen volt számára. Ideje megbarátkozni a gondolattal. Még mindig szél fújt, mely talán egy kissé bántó és hűvös volt, így a pólóra felhúzta a dzsekijét is. Ezüstszínű, fekete csíkokkal. Elgondolkozott egy pillanatra, majd ment tovább, mit sem törődve a felbolydulással. Számtalan hologram villant az Érintetlenek terén. Furcsa egy hely volt ez, egy roppant, fekete monolitnak tűnő épület, rajta arany szimbólumok. A teret az épületben dolgozókról nevezték el, ők voltak az Érintetlenek. Azért hívták őket így, mert elvonultan tették kötelességüket. Szolgálták a rendszert. Minden ideától mentesen. Szerintük a rendszer nem jó vagy rossz, csupán hasznos. Axelnek már meg is volt a maga terve. Egy Érintetlen bizalmába kell férköznie. Nem volt egyszerű feladat, de a sors megadta neki a kezdő lökést, amint ott szorongatta a kezében a gyűrött papírlapot.

- Honnan van ez? - kérdezte a lány.

- Az utcán fújja a szél még tucatnyi másikkal együtt - felelte.

- Jobb, ha eldobod.

- Miért? Te tudod, mi ez a szimbólum, és mi ez a szám?

- Igen - intett a fejével a lány.

- Akkor elárulod?

- Látod az épületen a jeleket?

- Akartam kérdezni...

- A 27. sort figyeld - szakította félbe.

- Valóban.

Axel ugyanazt a szimbólumot látta, mint a papíron.

- És mit jelent? - kérdezte a fiú.

- A legfőbb elvet.

- Vagyis?

- A bekötött szemű igazságot.

- Nem értem.

- Nem baj, majd megérted.

- S mikor lesz az?

- Hamarosan.

- Te Érintetlen vagy, igaz? Az épületben dolgozol... Most is onnan jössz...

- Valóban. De te ki vagy?

- Valaki, akinek nem volna szabad itt lennie.

- Úgy érzed, most van itt az a pillanat, amikor a dolgok mélyére látsz, hogy terveket készíts a jövőnek - mondta a lány.

- Valahogy úgy.

- Akkor?

- Segítened kell.

- Miért?

Axel zöld szeme furcsán csillogott.

- Most felvetődhet benned a kérdés, hogy mit akarok én tulajdonképpen...

- Így is mondhatjuk - felelte a lány.

- Segítened kell! - ismételte meg Axel.

- Miben változik a világ, ha igent mondok?

- A világ folyton változik. A lényeg azonban az, hogy e változást ki irányítja.

- Te irányítanád?!

- Még nem.

- De majd igen?!

- A rejtély a 27. sor szimbóluma.

- Esetleg.

- A kocsim... itt áll a tér túloldalán.

- Az a fehér BMW?

Axel csak intett a fejével.

- Honnan telik neked ilyesmire?

- A rendszernek mindenki előtt vannak titkai.

- És hová vinnél?

- A Kooperáció Emlékművéhez.

- Minek?

- Sok érdekes dolog van ott.

- Még a nevedet sem tudom.

- Talán nekem nincs is nevem, ahogy neked sincs.

A városban ismét szónokoltak, megelevenedtek régen kimondott álmok, melyek valahogy, valamiért fontosak voltak.

- Vajon ti, akik a sötétségben éltek, alávetve a hazugságnak, melyet szemetek elé vontak ellenzőként, nem szomjúhozzátok-e az igazságot?!

A város megannyi üveglemezén visszatükröződtek a hologramok. És feltűnt a szimbólum, mely jelentéssel bírt, s magához vonzotta a lelkeket, melyek folyton utána sóvárogtak.

- Hamarosan megváltoznak a dolgok, s ti ennek tanúi lesztek...

A tereken egy percre megállt az élet, s minden elcsendesülni látszott, csak a kivetítők villantak újra és újra.

- Az én álmom a világ...

A fények az emberekbe ivódtak, s bennük termékeny talajra leltek, s a gondolatok növekedni kezdtek bennük. Nem pusztába kiáltott szavak ezek, hanem a tettek mondatai.

- Ismét elmondom, hogy nektek és a világnak adom az álmaimat. Vannak, akik nem hisznek ebben. Vannak, akik tesznek ez ellen. S van, aki visszatért, hogy semmissé tegye eddigi törekvéseimet. De ők el fognak bukni...

Az élet újult erővel folytatódott a négyek városában, senki sem sejtette az elkövetkezendőket. Hittek szépet és jót, amit a propaganda elültetett bennük. Sokan voltak ezzel így. Talán még azok is, akik a szélre bízták stencilezett szórólapjaikat. Mert a Szem figyelt, és elemzett, lelkét és gondolatait adatokba sűrítette kristálylemezekbe zárva. Ezek az adatok azután elemző intelligenciák programjain futottak át, hogy felfedje magát a legkisebb gyanús jel is.

A fehér BMW leparkolt a Kooperáció Emlékművénel, melyet az alapítókra emlékezésül emeltek. Az ember azt hinné, hogy sokan megfordulnak itt, de ez nem volt igaz. Talán mindez a feledésbe merül hamarosan.

Kiszálltak, a billenőajtók lecsukódtak, s Axel bámulta még egy darabig az alabástrom épületet. Olyan jó volt ránézni. Letisztult, nyugodt és harmonikus.

- Voltál már itt? - kérdezte Axel.

- Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem. Egyáltalán, miért jöttünk ide?

- Mert néha jólesik.

- Ezt hogy érted?

- Tisztelgés az alapító eszme előtt, mely még tiszta volt és romlatlan.

- Később mégis csúffá lett... - tette hozzá a lány.

- Neked ezt tudnod kell, hiszen a rendszert szolgálod minden ideától mentesen.

- Pontosan.

- Hogyan lehet ez?

- Az ideák hajlamosak elromlani.

- Valóban. Van egy ilyen rossz szokásuk.

- Én tudom, ki vagy.

- Ki lennék?

- Akit száműztek azzal, hogy sohasem térhet vissza.

- Most mégis itt vagyok, s te is itt vagy.

- Meglehet, hogy hiába.

- A te döntésed volt.

- Mert nálad a 27. sor szimbóluma.

- Sok mindenkinél ott lehet az, hisz a papírlapok tengerét szerteszét fújta a szél.

- Bizonyára, de te vagy az Egyetlen.

Axel intett a fejével. Bólintása sok mindent elárult, de számos kérdés nyitva maradt.

Már sötét volt, a fények elmosódottá tették a valóságot. A távoli téren, mely központi helyet foglalt el az üvegtornyok tövében, az Egyenlőség Csarnoka állt. Innen jött ki a négyek közül a harmadik. Átvágott a zöld gyep övezte sétányon, mígnem egy árnyék lépett elé.

- Te? - lepődött meg, amint felismerte.

Egy fegyver szegeződött rá.

- Mit akarsz azzal?! Lelőni engem is, mint a négyek egyikével tetted?!

- Pontosan.

- Ez árulás.

- Ő is ezt mondta, de nekem már mit számít, hiszen itt sem lehetnék...

- Valóban.

- De itt állok, és igazságot teszek.

- Furcsa szavak ezek a te szádból...

- Miért? A tiédből talán jobban hangzanának? Eljött a pillanat. Utolsó szavak?

A harmadik csak gúnyosan elmosolyodott, majd a fegyver kioltotta az életét. Ő sem fog hiányozni senkinek. Mindenki pótolható, már ha egyáltalán pótolni akarják, de jelen esetben szó sem volt erről. Már csak ketten maradtak, s mennyivel jobban hangzik a kettő, mint a négy. A hatalom szeretetének logikája ez.

Furcsa volt ez az egész. Egyszerre érthető és érthetetlen. A Szem most is rögzített és azonosított mindent, ám nem történt semmi. Az adatokat elmentették, s még az is megeshet, hogy egy újabb véleményt fűztek hozzá. Efelől nem volt kétsége Axelnek sem. Tudta ő nagyon jól, hogy hogyan működnek a dolgok, s ezt használta ki, fordította a maga javára.

- A kettő jobb, mint négy...

Megint reggel volt a Kooperáció Emlékművénél. Axel ott parkolt nem messze a fehér BMW-vel. Elgondolkozott az elmúlt néhány napon. Minden olyan furcsa volt, talán kiforratlan. Nem úgy tűnt, mintha az egyes tettek, mint elemek, valami nagy egész részei lennének. Azután megérkezett ő is, a lány, egy az Érintetlenek közül.

- Itt lennék - mondta a lány.

- Késtél Janet 445-ös.

- Honnan tudod a számom? - lepődött meg.

- Talán titkos?

- Nem, de én nem mondtam. Te nyomozol utánam?

- Te is tudod, hogy én ki vagyok, vagy nem?! Így hát nekem is jogomban áll tudni, hogy te ki vagy - felelte Axel.

Axel egy fekete-hófehér dzsekit viselt. Ez az örök kontraszt jól kiemelte a haját és a szeme színét.

- Miért jöttél vissza? - kérdezte Janet 445.

- Gondolom, ha azt mondanám, igazságot tenni, akkor furcsán néznél rám, s esetleg még el is mosolyodnál...

- Lehet.

- Ennél ez összetettebb.
- Miért vagyunk itt?
- Hát a 27. sor szimbóluma miatt.
- Miért olyan fontos az? - tudakolta a lány.
- Ezt kérdezd attól, akik stencillapokra nyomtatják - válaszolta.

Axel egy pillanatra lehunyta a szemét.

- Mire gondolsz?
- Valóban számít ez?
- Másként nem lennék itt.
- A jel, üzeni akar...
- És a válasz itt rejtezik...
- Esetleg. Gyere, menjünk be!
- Többször voltam már itt... tegnap is...
- Még egy látogatás nem fog megártani.

Beléptek a Kooperáció épületének megszentelt falai közé, melyet dór oszlopok fogtak közre. Az alabástrom meglepően finom mintázata és árnyalata szinte valószerűtlen volt. Egyre beljebb haladtak, s a tető felől fények szűrődtek be.

- Mit keresünk? - kérdezte Janet 445.
- Figyeld az aranyozott véseteket a falon.
- A 27. sor...
- Igen. Ugyanott ugyanaz a szimbólum.
- Mit takar?
- A Szem, a globális öntudat.
- Mit tudsz te erről?
- A Szem idea. Én ideáktól mentes vagyok.
- A Szem nem pusztán idea. Racionális rendszer.
- Egy része talán... De az is a gondolatból táplálkozik.
- A kooperáció gondolatából? - tette fel Axel.

A lány ránézett.

- A kooperáció gondolata... - ismételte meg.
- Tudod, mi az?
- S te? - kérdezett vissza. - Neked tudnod kell, hiszen valamikor te is a része voltál.
- A része... Már akkor is fontos volt a Szem. Olyan önálló egység volt, mely megkerülhetetlen. Talán az egyetlen, ami számít.
- Te is Egyetlen vagy.
- És egyetlen volt a négyek, akik közül kettő már halott, s nem térnek vissza soha már.

- De te visszatértél...
- Mert én már nem vagyok egyike a négyeknek.
- Akkor hát mi lenne a végső titok?
- A végső titok nem fedi fel magát - felelte Axel.

Újabb nap telt el, és sötétedett. Különös volt a négyek városa. Fényektől lüktetett. A szem bár felölelt mindent, mégsem védte meg a harmadikat. Éppen a kocsijába szállt volna be a mélygarázsban. Meg kellett volna lepődnie, de nem így történt.

- Valahogy számítottam erre - ismerte el.
- Igen?
- Meglehet, hogy szükségszerű.
- Valóban?!
- Igen - felelte a harmadik.
- Nincsenek káromló szavak?
- A másik kettő sem ment vele semmire.
- Igazad van.

A fegyver elvette az ő életét is. Vége volt. Tudta, hogy minden hiábavaló.

A város nyüzsgése egy percre megállt, amikor bejelentették az ő halálhírét is. Lehet, hogy amolyan formalitás volt, s az átlagpolgárok mit sem sejtettek az egészből semmit, ők nem láttak a színpalak mögé. Szemük elől rejtve maradtak a bábjátékosok, akik a bábokat mozgatták, s mint egy előadást, igazgatták a világ életét, s benne az övéket is.

Minden olyan furcsa volt, mert valami innentől fogva merőben megváltozott. Most már csak egyetlen maradt, a Negyedik, de ő más volt. Álmai a világ álmai voltak, s szónoklatai a világ beszéde és gondolatai. Ő más volt. Ő az Egyetlen, ő a világ, s a világ ő. Szinte érthetetlen etikos létezés kapcsolata, melyet talán csak Axel értett igazán. A háromon át vezet majd az út a negyedikhez.

- Az Egyetlen maradtál - közölték a Negyedikkel.

Ő azonban mintha tudomást sem vett volna erről.

- Ő is Egyetlen.

- A gyilkos?

Csak intett a fejével.

- De ő...

- Ő visszatért, s ez a lényeg.

Az aranyozott cédrusfa ajtók világa, ahol minden a végtelenségről szól. A végtelen termék, végtelen hatalom és végtelen létezés ígérete. Már várta őt azon a napon. Hús alabástrom falak, szentélyek és csarnokok a négyek városának szomszédságában.

- Messze hagytad azt a fehér BMW-t - mondta.

Imázszlók üzenetét vitte tovább a szél. Ruhája aranytól volt terhes.

- És milyen érzés? - kérdezte Axel.

A Negyedik csak sóhajtott.

Kék szeme volt.

- Az én helyemet akarod? - tudakolta.

- Egyszer már felkínálták nekem.

- Igen, tudom.

- Nem kellett.

- Akkor miért vagy itt? Milyen vágy hozott ide a magány e világtól elzárt szentélyébe?

- Elzárt lenne a világtól? - csodálkozott Axel. - Én azt hittem, ez maga a világ.

- Amennyiben?

- Világot formáló álmok születnek itt. Szónoklataid, melyek e csendben élednek, mindenüvé behatolnak, s táptalajra lelnek.

- Az Egyetlen...

- Az Egyetlen - ismételte meg Axel.

- A 27. sor szimbóluma hozott el téged ide.

- Papírlapokon járja át a várost az idea, de az Érintetlenek lelkébe nem hatol be.

- Az Érintetlenek is csak emberek.

- Valóban? - tűnődött el Axel.

- Miért kételkedsz ebben?

- Talán nincs jogom hozzá?!

- Itt nem erről van szó. Hidd el, ők is éreznek, ők is álmodnak és ők is vágynak...

- De a propaganda... - szakította félbe.

- Te is tudhatod, az csak mese hiszékeny embereknek, akik megelégszenek a látszat igazságával.

Némi csend következett. Arany csillogott, árnyékok vetültek, s a falak néma visszhangot ver-
tek. Zöld lángok egy kék szempárban.

- Miért vagy itt? - kérdezte ismét a Negyedik.

- Meglehet, hogy a hatalom ígérete.

- Mit ígért neked a hatalom?

- Lehet, hogy azt, amit neked.

A Negyedik eltűnődött egy pillanatra.

- Nem hiszem - felelte.

- Miből gondolod?!

- Visszatértél, ez kétségtelen, s megölted a négyek három tagját... De engem nem akarsz meg-
ölni. Ez azt jelenti, hogy az ő haláluk csak azért volt, hogy kettesben maradj velem.

- Merész feltételezés.

- De helytálló.

Axel felvonta a szemöldökét.

- Stencilezett szórólapok, és rejtélyes szimbólumok. Téged más nem érdekel... Te a dolgok igazi értelmét kutatod.
- Talán elfelejtettem volna a száműzetésem?
- Ezt nem mondtam. Azért már bosszút álltál.
- S mi lenne a dolgok igazi értelme?
- Magad is sejtet.
- Valóban?
- Hát persze. Hiszen miért pont ide jöttél?

Janet 445 átvágott az Érintetlenek terén a fekete-arany szimbólumokkal díszített épület felé. Néha reklámok villantak, titkos ideák. A lány belépett az épületbe, elhaladt az azonosítók leolvasói előtt. A központi Szem rendszer figyelemmel kísérte tetteit és vágyait.

- Ma valahogy másnak tűnsz - szólította meg egy kolléganője.
- Miből gondolod? Csak képzelődsz - próbálta hárítani.
- Szokatlanul gondterhelt az arcod.
- Talán.

Éppen a holofelületeken dolgoztak.

- Valami bánt? - faggatta tovább.

Janet 445 összeszűkült szemmel pillantott rá.

- Ideáktól mentesek vagyunk - mondta Janet 445.
- Találkoztál egy ideával?
- Így is mondhatjuk.
- Ne titkold, hisz a Szem bizonyára már tud róla.
- Bizonyára - erősítette meg.
- Mi ez az idea?
- Az egyetlenség ideája, a 27. sor szimbóluma.
- A jelek, melyeket mementóként véstek a felületekbe... - suttogta vallatója.
- Valahogy úgy.
- A legveszélyesebb mind közül.
- Egy zöld szemű, szőke hajú srác alakját öltötte magára. Az ő képében járja a várost.
- Ez a gondolat... - tűnődött amaz.

A holofelületek fel-felvillantak.

Némi csend következett, melyet a megszokott monoton zúgás töltött ki. Súlyos szavak hangzottak el az imént, s ők nem voltak egyedül. Valójában soha senki nem volt egyedül.

- Visszatért - suttogta Janet 445.

Válaszként a gépek színes képeket tártak eléjük.

- Gyere, menjünk az Elzárkózás Csarnokába - javasolta Janet 445.
- Ez felettébb szokatlan - hümmögött a másik.
- Járnak oda mások is.
- Igen, de te sosem.
- Akkor most jött el az ideje.
- Miért?
- Talán segít feledni az ideát.
- Hát ennyire felkavar?
- Igen - ismerte el.
- Akkor meg kell tennünk.

Janet 445 és kolleganője megindultak az épület szívébe. Néma falak közt vezetett az útjuk. Néha elhaladtak mellettük a létezés egyenoverálos katonái. Majd feltárult az ajtó, és Janet 445 egyedül lépett be, maga mögött hagyva kísérőjét.

- Az Elzárkózás Csarnokában vagy - mondta a hang.

Egy fehér ruhás férfié volt.

- Egy ideát hordozol magadban. Ezért jöttél - folytatta a mondatot.
 - Valóban - helyeselt Janet 445.
 - S készen állsz, hogy attól mentesen, megtisztulva távozz innét?
 - Igen.
 - Mi ez az idea?
 - Azt hittem, tudni fogja, mikor belépek.
 - Ez így van. De ez nem helyettesíti azt, hogy saját szavaiddal fogalmazd meg, és elmondd az érzéseid.
 - Legyen hát - intett a fejével Janet 445. - Valószínűleg az egész.
 - Az ideák már csak ilyenek. Folytasd.
 - Felkeresett. A 27. sor szimbólumával kezdődött. Mint egy rejtvény, ami megfejtésre vár...
 - Honnan veszed, hogy az Érintetlenek lelkébe nem hatol be az idea? - kérdezte a Negyedik.
 - Miért? Tévednék?
 - Igen.
 - Janet 445? - kérdezett vissza Axel.
- A Negyedik csak intett a fejével.
- A Szem már tudja...
 - Én is tudom és te is tudod. A világ is tudja.
 - Furcsa.

A falak félhomálya, az arany csillogása, sejtelmessé tette a létezést. Arany borította a Negyedik testét is, súlyos leplek. De ő tudta viselni. Birodalma, ez az elzárt világ, ahol megálmodja a kinti lét tetteit, s gondolataival formálta a közösség tudatát. Köztársaság. Néha e szavakat visszhangozták az utcák és a város is. Kék szeme szinte világított, s érdekes pillantásokkal

méretezte Axelt. Az oszlopok között fény szűrődött be, s a távolban a város sziluettjét lehetett látni. Minden nagyon furcsa volt, ez az egész találkozás. Egy régen várt pillanat, mégis mint-ha megírták volna minden egyes rezdülését. Előre látható, kiszámítható.

Axel is csak hallgatott egy darabig. Térült-fordult a teremben, ahol fénycsíkok alkottak hálózatot.

- Tárd fel hát - mondta a Negyedik.

Axel csak értetlenül bámult rá.

Zöld szeme oly bamba tükör volt csupán. Meglehet, hogy jól leplezte rejtett gondolatait.

- Mi végre a létezésed?

A Negyedik meglepődött.

- Hisz egykor magad is e körhöz tartoztál, sőt talán titkon vágytad, hogy a négyek közül te légy az Egyetlen - mondta.

Az Elzárkózás Csarnoka megtelt valami feszültséggel. Ez egyáltalán nem volt megszokott dolog. Janet 445 és a fehér ruhás férfi világot átformáló dolgokról beszélt. A lány feltárta előtte azt, ahogyan lassan, de biztosan a fejébe és a lelkébe költözött Axel. Zöld szemének merész csillogása szinte hívta őt. Nehéz volt ezt feldolgozni, vagy talán lehetetlen. Csak állt ott, és mesélt az ideáról, mely elhatalmasodni látszott. Még minden bizonytalan, de mégis eleven erővel él, hirtet sosemvolt vágyakat, és táplál sosemvolt érzéseket. Sosemvolt. Különös ez a szó, mert így a maga teljességében nem igaz. Talán azért nem, mert a mélyben mindig is megbújtak ezek a dolgok. Ott voltak, s most a felszínre kíváncsoznak. Tudták ezt nagyon jól azok is, akik megalkották a 27. sor szimbólumát, s tudta ezt Axel is, és a négyek is.

Az ideákat száműzni nem lehet. Elzární és elfeledni talán. Ideig-óráig. Érezte ennek a jelentőségét a fehér ruhás férfi is, ezért faggatta oly sokáig Janet 445-öt.

- Vonz téged ez az egyetlenség? - kérdezte.

Janet 445 intett a fejével.

A fehér ruhás férfi csak hallgatott egy darabig.

- Az ideáktól mentes életet választottad, hogy teljes odaadással szolgálj a közt.

- De lehet, hogy a köz szolgálata egészen mást kíván - mondta ki Janet 445.

A férfi összevonta a szemöldökét, és töprengeni látszott. E tette sokatmondó volt.

- Mi végre akkor hát az Érintetlenek fogadalma? Nem szólsz, Janet 445? - kérdezte nem sokkal később.

- Mert nincs egyetlen szó, mely leírná a mondandóm.

Janet 445 úgy távozott az Elzárkózás Csarnokából, hogy tele volt kérdéssel. Hasonlóképpen volt ezzel Axel is, amikor csak úgy eljött a Negyediktől, s magára hagyta az óriás, aranyozott cédrusfa ajtók által elzárt világban.

A hófehér BMW-vel végighajtott a Köztársaság sugárúton, majd leparkolt egy téren, melyet márványfalak vettek körül. Odabent zöldfelületek mértani rendje törte meg a város üveg és műanyag világát. Ez volt az Elvonulás Parkja. Ide beszélt meg találkozózt Janet 445 és Axel. A járművet már az automaták a mélygarázsba helyezték. Janet 445 késett. Axel már azt hitte, hogy talán el sem jön. A vízésznél várta őt.

- Találkoztam a Negyedikkel - kezdte türelmetlen izgalommal Axel.

Szürke dzsekijén lágy árnyékok alkottak mintákat.

- Én pedig az Elzárkózás Csarnokából jövök - válaszolta Janet 445.

Axel mosolyra húzta a száját.

- Mi az? - kérdezte a lány.

- Megszállottak lettünk - szögezte le Axel.

- Talán.

- Te mi másnak neveznéd? Én hármat megöltem, hogy eljussak a negyedikhez, s amikor ez végre megtörtént, nem tettem egyebet, mint üres szavakat kiáltottam feléje.

- Engem megmérgezett az idea, melyet elültettél bennem, s többé szabadulni tőle nem tudok már. Ez világossá vált az elzárkózás Csarnokában.

- Mit tegyünk hát?

- Menjünk el a 72 Matróna Pantheonjába - javasolta Janet 445.

- Egy újabb rejtély... - sóhajtott fel Axel.

- Miért mondod ezt?

- Te tudod, mi vagy kik a 72 Matróna?!

- A végtelen tisztaság és rend jelképei - felelte a lány.

Axel megint csak mosolygott.

- Mi jár a fejedben?

- Hogy miféle baromság ez...

- Annak véled?

Axel vállat vont.

- Akkor hát el sem jössz? - tudakolta Janet 445.

- Nem tudom.

- Tudsz egyáltalán valamit?!

- Hogy a 72 Matróna is csupán idea.

- Úgy látszik, ideáktól terhes a világ...

- Maró gúnnyal mondod ezt. A világnak már csak szokása, hogy ideák vezérlik, s meglehet, hogy te, aki annak szentelted az életed, hogy elvonulsz, s becsukod a szemed, nem érted ezt.

- Mit vártál?

- Igazad van...

A háttérben a vízesés morajlott.

- Látod ezt a parkot? Álmod hozták létre, s szigorú geometrikus rendje mögött a káosz bújkál meg. Mert a természet folyton lázad az egyensúlyok mintái ellen - mondta Axel.

- Mire akarsz célozni ezzel?

- Hogy a világ is ilyen.

A park fáiak göcsörtös ágai folyton küzdöttek, miként arról Axel is beszélt. Meglehet, hogy hiábavaló volt, de szükségszerű, miként szükségszerű volt a társadalom harca is. A béke szigetének tűnt a felületes szemlélő számára ez is és az is.

- Akkor hát menjünk - javasolta Axel.

A fehér BMW most másutt parkolt le, egy másik épület előtt. Ez az épület merőben más volt, mint a többi. Egyszerre új és modern, és keltette a régi stílusok benyomását. Csarnokok és nyers beton oszlopsorok, műanyag felületek, melyeket kék fények világítottak meg.

- Már vártuk érkezésetek - szólította meg őket egy fehér ruhás, ősz hajú nő. Redőzött ruhájának kapucnija a fejére borult.

- Ki vagy te? És honnan tudsz rólunk? - kérdezte Axel.

- Minden a 27. sor szimbólumával kezdődött - válaszolta.

- Úgy van.

- A Szem a világ lelke, mely folyton figyeli annak minden rezdülését. A hetvenkettek már várnak. Jöjjetek hát.

Kövezték a nőt. Egy másik csarnokba léptek be, melyet szabályos csoportokat alkotó beton-oszlopok támasztottak alá. Hideg üveg és műanyag vette körül őket, tompítva a beton nyersességét. Egy körkörös emelvényen ott ültek, s közéjük ült ez a nő is. A hetvenkettek teljessé váltak. Az anya, a banya és a lány. Egy újjáéledt és újraértelmezett fogalom valahonnan nagyon régről.

- A 72 Matróna előtt álltok. Jelképei vagyunk a világ természetének, megértjük és felfogjuk a körülöttünk lévőket, s vezérlő csillagai vagyunk azoknak, akik tovább gondolják a fennálló rend tetteit. Adjátok elő jövőteletek okát, vagy távozzatok, s hallgassatok el örökre.

- Stencilezett szórólapok szimbólumainak sokaságán át vezetett ide az utunk... - kezdte Axel.

- De ez lenne a végső állomás? - kérdezte.

- Ha a világ tökéletes lenne, nem lennétek most itt - válaszolta a hetvenkettek egyike.

- Én Érintetlen voltam, ideáktól mentes, mégis megszállt egy - mondta Janet 445.

- S hogy szól ez az idea? Mondd ki hát.

- Én úgy nevezném, hogy az Egyetlenség...

- Egy zöld szempár, melynek tulajdonosa melletted áll? - tették fel neki a kérdést.

Axel kínosan érezte magát.

- Több ez annál - felelte Janet 445.

- Valóban - erősítették meg a lányt.

- S te, Axel, neked nincs mondandód? - faggatta a hetvenkettek közül egy másik.

- Áldás és átok.

- Kifejtenéd?

- Megöltem a négyek közül hármat. A kutya nem sajnálta őket, s senki sem tett azért semmit, hogy visszahozzák őket a halálból, bár titkon vágyták vagy remélték ezt. De csupán a hatalom bábjai voltak ők.

- És te? Te ki lennél?

- Aki visszatért.

- Úgy van. De mi célból?

- Hogy bosszút álljak.

- Valóban csak ezért?

- Meglehet, hogy nem. Találkoztam a Negyedikkel, aki próbálta felnyitni a szemem. Próbálta elmondani, hogy minden, amit látok, csupán illúzió. A 27. sor szimbólumának műve, s ő csupán ennek része. Mi hát ez a délibáb? - kérdezte Axel.

A fiú zöld szemében ott izzott a vágy, hogy most végre válaszokat kap. Szőkésbarna haja oly lágy volt a formák nyers tengerében.

- Mivégre a létezesetek, mi célt szolgálnak a kérdések? S a rettegés, hogy talán nincsenek válaszok?

Axel eme kirohanása talán megnyitott egy ajtót, melyen át eljön a tisztánlátás.

- Te, Janet 445, hiszed, hogy ideáktól mentesen létezhetsz, minként azt minden Érintetlen gondolja. S te Axel, keresed a válaszokat, de nem leled...

- Akkor hát halljuk, miben áll a szimbólum hatalma? - kérdezte Axel.

- A bekötött szemű igazság, mely tükörképe az emberi léleknek. Ez az, amiért oly varázsos erővel uralkodik felettek, s még sokan mások felett.

- Illúzió - mondta ki Axel.

- Aki azt akarja, hogy megcsalják, megcsalatik - volt a válasz.

Axel és Janet 445 elhagyták a 72 Matróna Pantheonját. A világ immáron egy másik arcát mutatta, mely azonban mégis olyan ismerős volt. Talán azt hitte, hogy a kérdés nem kérdés többé, s hogy a válaszok készen vannak, s ő megkapta őket. De ez csak részben volt igaz. Mert a válaszok újabb kérdéseket szültek. Egy tükörkép, egy délibáb. Ezt üldözte Axel, ez volt az, mely nem hagyta nyugodni. S a fejében a gondolatok elemi erővel törtek a felszínre.

Kissé hűvös szél fújt, pont mint akkor, amikor a kezébe sodorta az utcán heverő stencilezett szórólapok egyikét. Olyan lehetetlen és olyan távoli az érzés, amit benne keltett. Néha visszagondolt arra a távoli exobolygóra, s a lányra, akit otthagytott, amint ott állt a Kooperáció Emlékművénel. Ez is egy érzés volt.

- Vajon mi vár rám? - kérdezte magától.

Csak a szél fújt, végigsimítva az arcát, beletúrva szőkésbarna hajtincseibe. Mintha az lenne a válasz.

A Negyedik szónokolt ismét. Elzárt léte most ismét nyilvánosság elé került, álmai ismét kiszabadultak szerteszét a világba.

- Már csak én vagyok... - kezdte. - S most azt hiszitek, veszélyben forog mindaz, amiben hittetek, de tévedtek, s tévedéseitek édes nektár nekem...

Elgondolkozott Axel.

- Vajon ki a Negyedik? - tette fel a kérdést.

- Hinnetek kell... - folytatta a Negyedik. - S hitetek jutalmat érdemel. Jobb világot, új világot, mely szebb és jobb. Rajtam keresztül megkaphatjátok. Lesznek, akik azt mondják, ez nem így van, de ne higgyetek nekik, mert hazugok ők, s csupán a helyes útról akarnak letéríteni...

Axel szája e szavak hallatán mosolyra görbült. Ő már tudta, s fejében visszhangzott a 72 Matróna szava. A világ, majd ha akar, kijózanodik, de addig hadd álmodja aranyba öltözött látnokok tetteit.

Hasonmás

Amikor megtörtént, szalagcímek közölték, és hírportálok közvetítették. 2054-ben meghalt egy balesetben az utolsó család. Ezzel vége volt, immáron menthetetlenül. Lezárult egy korszak. A társadalom egyénekre atomizálódott. Pontosan egy évvel korábban állt fel a reprodukciós intézet és mellé a nevelési központok hálózata. Azt mondták, a haladást szolgálja, s a fejlődés útja ez. Most jutott el végre oda az emberiség, hogy lezárjon egy fejezetet, mely még valamikor az őskorban kezdődött. S lám az élet úgy látszik igazolta. 30 év telt el azóta, a dátumszámlálók most 2084-et mutattak. Felnőtt egy nemzedék...

- Jó reggelt Jack - üdvözölte a lakásvezérlő számítógép.

Újabb és újabb panelek léptek működésbe a szoba áttetsző műanyag felületein.

- Mi hír ma? - kérdezte Jack.

- Már kigyűjtöttem a hírportálok cikkei közül azokat, melyek esetleg érdekelnek. Történt egy s más míg aludtál.

- Konkrétan?

- Tudósok egy csoportja úgy véli, megfejtette a 3 évvel ezelőtt fogott jelsorozatot, melyet a Hattyú csillagkép felől rögzítettek 21 centiméteres hullámhosszon...

- Egyedül vagyunk?

- A közleményükben az áll, hogy immáron bizonyos, hogy egy földön kívüli civilizáció üzenete.

- Hurrá... - felelte Jack nem túl lelkesen, talán némi cinizmussal a hangjában.

Az ablaktáblák már áttetszőek voltak, s innen fentről, úgy 4 km magasból, mindig lenyűgözte a látvány. Észak nagy városától nem messze lakott, a horizonton látszódtak a formái, mintha hatalmas jégfal lenne. Élettől nyüzsgött. Ő azonban elvonult ide, nem mintha nem szerette volna magát a várost, de így jobbnak gondolta.

Kezével megérintette az üvegajtót, mely a teraszra vezetett. Az szétnyílt, s a selyemfüggönyök meglebbentek a légáramlattól, s ő kilépett. Levitációs autója a leszállóplatformon állt. Arcába fújt a szél. Ilyen magasságban mindig fújt, felhőket hajtott maga előtt.

A kommunikátor zökkentette ki Jacket a szemlélődésből.

- Bejövő hívás - mondta a számítógép.

- A központi konzolra kérem - utasította.

Az Izotópközpont volt a vonalban.

- Jó reggelt Jack.

A video- és hangjel rögzítésre került.

- Mi a probléma? - kérdezte Jack.

- A 123-as finomítónál hibát jeleztek a szenzorok. Az adatokat átküldöm.

- Általános hiba?

- Nem. Éppen ezért szükséges az emberi beavatkozás. Másképp gépet küldtünk volna oda.

- Lehetne bővebben?

- Az átküldött file-ok részletesen tartalmazzák az információt, de előljáróban talán elmondom, hogy először zavarok támadtak. A deutérium és trícium összekeveredett, mire a cseppfolyósításra került sor.

- És?

- Majd leállt a 123-as finomító.

- Üzemzavar?

- Nem hisszük.

- Szabotázs?

- A hidrokutak látják el a fúziós reaktorokat nyersanyaggal. A többit a képzeletedre bízom...

A 123-as finomító mintegy 100 km-re délre volt. Levitációs autóval alig 30 perces út. Magához vette a szükséges eszközöket és egy fegyvert. Soha nem lehet tudni. A 123-as magányosan állt az óceánban, a többi általában hármas csoportokban. Hetente dokkolt egy antigravitációs léghajó, mely az izotópot szállította el. Az autó leszállt a platformra. Most nem működött, minden olyan csendes volt. A rendszeranalízis során nem derült fény hibára, mintha csak valaki szándékosan zavarta volna össze, majd állította volna le. A lefuttatott számítógépes teszt szerint üzemképesnek tűnt.

- Valami nem stimmel itt... - tűnődött el Jack.

A még mindig erős szél nem csitult. Ez az óceán közepén egyáltalán nem volt szokatlan. Sötétszöke hajtincseit az arcába fújta. Szeme vad kékje elő-elővillant a tincsek mögül.

- Talán a rendszernapló többet elárul... - morfondírozott.

Volt egy kis vezérlőszoba, ahol a központi számítógép is helyet kapott, melynek automatikája működtette és felügyelte a hidrokutat. Jack pixelkódjára felnyílt az ajtó.

- Valaki járt itt - állapította meg. - S az egybeesik az állítólagos üzemzavarral...

Azután a rendszernaplóban talált egy, az ő nevére szóló file-t. Rövid üzenet is volt hozzá, mely szerint töltsé át egy adattárolóra és nézze meg a másolatot, az eredetit pedig törölje le. Ő nem értett ebből az egészből semmit, de megtette, amire kérték.

Miután a hidrokutat újraindította, s az megkezdte kiszűrni a tengervízből az izotópot, vissza-indult. Az autót automata üzemmódba kapcsolta, s a videofile-t a szélvédőbe épített kijelzőn keresztül lejátszotta. Egy férfi volt a felvételen, nem lehetett felismerni, mert ahhoz túl sötét volt.

- Figyelünk téged, Jack, már hosszú ideje - kezdte. - Te ennek nem vagy tudatában, de a szervezet számára fontos vagy... Könnyen vélheted úgy, hogy életed rendezett és tökéletes. De tévedsz. Mint ahogy tévednek sokmilliónyian... Ez az üzenet neked szól, hogy felébressze benned a kíváncsiságot, amely eddig el volt nyomva. Most azonban ennek vége... Szervezetünk folytatja harcát, s ennek te fontos eleme vagy...

Az üzenet ennyi volt. Jack természetesen semmit sem értett belőle. Mint azt megmondta neki a férfi, az ő élete békés volt és nyugodt. Azon gondolkozott, mi lehet ez az egész. Közben megérkezett a lakására, s nem jutott semmivel sem közelebb a megoldáshoz.

Azután a központ jelentkezett be.

- A 123-as kút ismét üzemel - jelentette Jack.

- A rendszer már érzékelte az újraindítását - közölték vele.
- Nem volt szerkezeti károsodás.
- Mivel magyarázod, Jack, az üzemzavart?
- Talán programhiba.
- Valóban?
- Úgy vélem. Az újraindítás gond nélkül sikerült. A diagnosztika lefuttatása nem vezetett eredményre.
- Furcsa.
- Lehet, de vannak furcsa dolgok az életben. Ez csak egy gép - válaszolta Jack.

Talán hitte is meg nem is a központ Jack szavát. Meglehet, hogy ők is figyelik, szemmel tartják és ellenőrzik. Ahogy mindenki mást. A délután Jacket észak nagy városában érte, ahol óriás épületek keltek versenyre az éggel. A legmagasabb tornyok között légibusz járatok közlekedtek. Az élet különös oázisa volt a város, egy olyan hely, mely igyekezett felül kerekedni a környezeti gondok sújtotta bolygón. Ezért is volt olyan fontos az izotóp, a fúziós energia olcsó volt és tiszta.

Fent a magasban az egyik étterem üvegfala mögül páratlan panoráma nyílt, hasonlított arra, amit a lakása teraszáról láthatott, de ez itt más volt, mert körülötte a város terült el. Alant a forgalom nyüzsgött, alul- és felüljárók, oszlopokra emelt gyorsforgalmi utak bonyolult rendszere, széles közlekedési folyosók geometrikus völgyei. Leült. Rendelt magának valamit. Fehér-kék, szegett csíkokkal díszített dzsekije vakító volt.

- Hallom, volt ma délelőtt egy kis munkád - szólította meg Natalia, és odaült vele szembe.
- Csak a szokásos.
- Ma van a napja.
- Minek?
- Hogy 30 éve felállították a reprodukciós intézetet. Az első sorozat egyike vagy.
- Valóban. És?
- Úgy is mondhatnánk, hogy ma van a 30. születésnapod.
- Lehet, de én sosem tulajdonítottam neki jelentőséget - válaszolta Jack.
- És ma 31 éve ezen a napon volt az a baleset, amelyben meghalt az utolsó család.

Jack csak vállat vont.

- Látom, nem nagyon érint meg a dolog - állapította meg Natalia.
- Miért? Kellene? - vetette oda.
- Ki tudja - mondta félig hangosan a lány. - De azért a születésnapodat csak meg kellene ünnepelni, nem?
- Miért nem hagysz már békén ezzel?
- Hagylak én...

Jack arca komor volt.

- Bánt valami?

- Egy ellenőrzött világban élünk, ahol csupán játékszerek vagyunk - mondta.
- És hogy jön ez most ide?
- Történt ma velem valami.
- Mi?
- Emlékeztettek erre a dologra.
- Ne foglalkozz vele. Túl nagy jelentőséget tulajdonítasz neki. Ki az, akit nem figyelnek?
- Néha hátborzongató.
- S tudsz ellene tenni?
- Viccelsz?!
- Akkor meg?!
- Van itt más is...
- Ne kelljen már mindent harapófogóval kihúzni belőled - türelmetlenkedett Natalia.
- Bizonyos álmok nem hagynak nyugodni...

- Sok álmod van. Melyik az?

- Az autóbalesetes.

- Miben látod a jelentőségét?

Jack hallgatott egy darabig.

- Mintha üzeni akarna valamit.

- Érdekes.

- Nem. Több annál.

- Hogy érted?

- Olyan, mint egy emlék.

- De hogyan lehetne neked egy ilyen emléked? Hiszen egy csecsemőgyárban születted és nevelési központban nőttél fel.

- Úgy valahogy.

- Mi dolgod van még máma?

- Semmi.

- Akkor találkozunk este.

Jack csak intett a fejével.

Jack lakása egy horgonypontra keresztül az óceánhoz volt rögzítve és a légkörben lebegett. Csak légi járművel lehetett megközelíteni. Ennek ellenére valaki már várta őt.

- Ki maga és mit akar? - kérdezte a sötét árnyékot.

- Érdekes kérdés a te szádból...

- Miért?

- Hogy megnőttél!?

- Ismerjük mi egymást?
- Nem, hogyan is ismerhetnénk... És ugyanakkor mégis...
- Nem értem!
- Hát persze hogy nem érted. A világ sem érti.
- Mit akar ezzel mondani?!
- Csak a nyilvánvalót.

A sötét árnyékból a fényre lépett. Nem sokkal lehetett idősebb, mint Jack. A fiúban most minden értelem nélkül volt és összekuszálódtak a dolgok.

- Tudok az álmodról.
- És mit számít az?
- Talán semmit. Talán sokat. Talán egy régen volt világ üzen neked valamit, elfeledett dolgokat ültetve el az elmédben.
- Mire akar kilyukadni?
- Egyszer volt... - kezdett bele, de nem fejezte be.
- Állunk itt a félhomályban és rébuszokban beszélünk. Mire jó ez?
- Mindent a maga idejében.
- Ez marhaság! - csattant fel Jack.
- Hát jól van. Mi van akkor, ha az álom nem álom, hanem régenvolt valóság.
- Folytasd!
- Ha voltak szüleid...
- Én lennék a fiú... De hiszen ő meghalt, az utolsó család mindhárom tagja meghalt.
- De a gyermeket klónozták...
- És mit számít ez ma már? Még ha igaz is, mi jelentősége van?
- Mi jelentősége van az álmaidnak? - kérdezett vissza a srác.

Jack eltűnődött.

- Most menj el.
- Elmegyek, te pedig e mentén, e tények tudatában gondold át az életed.

Jackben minden összezavarodott. Most így újraértelmezte azt a különös üzenetet, melyet a hidrokúton hagytak neki. Talán megértette annak fontosságát. Most úgy érezte, jó lenne tudni, kik voltak a szülei. Kíváncsiság volt ez, nem több, hiszen mély érzelmek nem kötötték őt. Egy nevelési központban nevelkedett a rendszer elveinek hatása alatt. Ám mégis varázsos erővel bírt ez a szó, hogy család, mely hirtelen, vagy talán nem is olyan váratlanul idejétmúlttá lett. Hiszen az emberek önként adták fel e létformát, önző vágyaiknak engedelmeskedve. Inkább illúzió volt ez.

- Kik voltak ők?

Leült lakása kommunikációs pultjához és a világhálón nézett utána.

Este volt. Natalia és Jack az étkezőasztalnál ültek. Valahogy furcsává lett ez az egész. A létezés mintha kioltott volna mindent, ami azelőtt örömteljes volt.

- A szavaknak hatalma van a lélek felett... - mondta Natalia, miközben vacsoráztak.

Jack csak a fejével intett. Ezzel jelezte egyetértését, de jó darabig nem mondott semmit. Mint vízcseppek kopogása a padlón, úgy terült szét a némaság. Meglehet, hogy ez valamiféle jel volt. Azután végre megtörte a csendet:

- Járt itt valaki.

- Ki?

- Lényegtelen, csupán az a fontos, amit mondott. Emlékszel az álmainkra? Egy kisfiú álmai azok, aki az utolsó család gyermeke volt.

- Hogyan lehet az?

- Valaki jó ötletnek tartotta, ha klónozzák. S most itt vagyok...

- Mi értelme ennek?

- Magam sem tudom.

- Nincsenek válaszok?

- Válaszok mindig vannak, de azokat elrejtik előlem - mondta Jack.

- Mihez akarsz kezdeni?

- Nem tudom. Lehet, hogy semmi értelme a múltat kutatni.

- Ha így lenne, nem kerestek volna meg.

- Minden bizonnyal. És mégis. Nem mindegy-e, hogy ki volt az a fiú...

- Mit tudsz róluk?

- Egy család volt, hittek valamiben, talán őriznek a múltjukban egy titkot.

- Mifélét?

- Fogalmam sincs.

- Meglehet, hogy azok, akik figyelnek téged, azok tudják...

Innentől fogva csend lett. Megvacsoráztak. Meglehet, hogy Natalia indulni készült, de a fények oly különösek voltak. A Nap csak éppen lebukott a látóhatár alá, az égbolt sötétkék volt, de a horizont keskeny, sárga szalagként izzott, mielőtt újra felemelkedik majd ez a szokványos csillag. Ott álltak egymással szemben, s minden oly valóságosnak hatott. Jack hófehér ruhát viselt, szürke dzsekije az egyik székhátán nyugodott. Álltak és nézték egymást. Jack sötétszőke haját végigsimította a lány, érintése borzongató volt. Azután Jack odahajolt és megcsókolta, s Natalia viszonzta. Eltemetett és elfeledett vágyak teljesedtek ki. Egymáséi lettek a hálószobában.

Minden olyan színes volt és minden olyan fakó. Az átlátszó épületek, a fehér-fekete letisztult műanyag formák a reggelt tükrözték, melyet a teraszról szemlélte Jack. Érthetetlen a világ. Megfejtésre vár az üvegbetontól épült szimbólumok erdeje. S ott van a lélek titkos vágya, melyet senki sem ért. Némán suttog szavakat.

Natalia elment, s Jack magára maradt. Új nap kezdődött. A lakásvezérlő számítógép össze-rendezte számára a nap tennivalóit. Elektronikus üzeneteit kihelyezte az infotáblára. Fényképes ikonok szerint rendezte őket, hogy Jack megnyitás előtt lássa, kitől jött az üzenet. Volt egy ikon, mely nem egy arckép volt, hanem egy szimbólum. Megnyitotta. Egy olyan video-üzenet volt, mint amit a hidrokúton hagytak neki.

- Tudjuk, hogy tudod... - kezdte az arctalan férfi a mondandóját. - Mostanra már vannak részletek, melyek világosak előtted. De hidd el, hogy ez kicsiny szelete csupán a valóságnak. Ha többet akarsz megtudni, kövesd a jelet...

Ezt követően a kommunikátorát az infotáblához érintette, és a kijelzőre másolta a jelet.

- Egy rejtvény... - tűnődött el Jack.

Összekapta a holmiját és a város felé vette az irányt.

Az ITER Konzorcium impozáns épületében egy konferencia zajlott. Több volt ez, mint irodaház, szimbólum, mely az emberiség fejlődését szolgálta, s elhozta a Földre a csillagok tüzeit. Az ITER üzemeltette a hidrokutakat és a fúziós reaktorokat szerte a világon. Az övék volt a szabadság.

- Uraim! Mint azt önök is tudják, rendszeresen történnek, hogy is fogalmazzak, technikai problémák az izotóp kitermelésekor...

- A leállásokról mi is értesültünk.

- De ezek nem veszélyeztetik a folyamatos energiaellátást - mondta a tanácsstag.

- Mégis aggodalomra ad okot.

- Kézben tartjuk a dolgot.

- Azt beszélnek, esetleg szabotázsról vagy terrorista akcióról lehet szó.

- Ez túlzás. Önök is tudhatják, hogy a média szereti felnagyítani a valóságot.

- Mi nem vagyunk ilyen nyugodtak, mint ön.

- A legjobb emberünk dolgozik az ügyön.

- Ezt el is várja a tanács.

Jack észak nagy városában volt. A múltját kutatta, mely talán nem is létezett. Kereste a szimbólumot. Végül szerencséje lett. Egy hotel logójában ismerte fel.

Az átrium most csendes nyugalmat áraszott. Néha emberek jöttek-mentek. A fény, amely be-szűrődött, zöld növényeknek adott életet. Először csak állt ott, mint aki nem tudja, mit is keres itt valójában. Azután észrevett egy alakot, aki magához intette. Fehér, torzonborz haja úgy keretezte az arcát, mint valami kusza vattacsomó.

- Hát idetaláltál... Tudtam én ezt - mondta.

- Mit akar? - kérdezte Jack.

- Ül le - intett a férfi. - Mintha semmit sem változtál volna, s mégis felnőtt ember vagy.

- Téved - ingatta a fejét Jack.

- És ugyan miben?!

- Az a gyerek meghalt egy autóbalesetben. Én csupán egy klón vagyok.

- Egy hasonmás.

- Az.

- Vagy mégsem...

- Mire akar kilyukadni?

- Az emlékeidre.

- Azok csak ködös képek, villanások, semmi több.

- Meglehet.

- Miért olyan fontos ez?

Az öreg férfi csak sóhajtott.

- Ki maga, s mi az, hogy figyelnek, hogy valami szerepem van?

- Az ITER-nek dolgozol.

- Nekik. És?

- Tudod, mi az ITER?

- Fény a sötétségben. A civilizáció lángja, a csillagok tüze.

- Jól megtanultad a leckét.

- Felesleges gúnyolódnia.

- Az ITER egy új hatalom... - kezdte az öreg férfi. - Az elnyomás új eszköze.

- Ez nem igaz. Olcsó és tiszta energia, mely nélkül az emberiség elveszne.

- Tekints a látszat mögé, Jack!

- Miféle látszat?

- Illúzió, melyet embermilliók szeme elé vont árnyképek alkotnak.

- Kik voltak ők?

- A szüleid?

Jack a fejével intett.

- Az utolsó család. Halálukon túllépett a világ, mert nem sejtették az igazságot.

- Miféle igazságot?

- Hogy az ITER az új zsarnokság.

- Hogyan lehetne az?

- Az autóbaleset nem baleset volt...

- Megölték őket?!

- Valahogy úgy... Tudtak valamit...

Elhatalmasodott a csend, mely riasztó volt. Az árnyékok torzzá lettek, a körülöttük lévő tér fenyegetővé változott. Minden csupán valaminek a része. Jack azt hitte, érti a világot. Hogy az ő dolga szervízelné a hidrokutakat, hogy ő csupán egy eleme a nagy egésznek. Nem fontos, lényegtelen és pótolható. Ez a férfi azonban mást állít. Más világ kezd kirajzolódni és körvonalazódni az eretnek szavak nyomán. Sötétebb és borúsabb, melyben van valami félelmetes, ahogy az álmok jelentéssel telnek meg.

Jack alig lépett be a lakásába, rájött, hogy nincsen egyedül. Megint az árnyékból beszélt hozzá valaki.

- Nem akarsz előjönni, és elárulni, ki vagy te? - kérdezte Jack.

- Egy hasonmás - volt a válasz.

- Valóban?

- Ítéld meg magad - mondta, s odalépett elé.

Pontosan olyan volt, mint Jack.

- Egy klón - hümmögte Jack. - De miért?

- Miért ne? - érkezett a válasz.

- Még hány van belőlem?

A fiú csak vállat vont.

- Mi ez az egész? - háborodott fel Jack.

- Mit akar tőled az ellenállás?

- Miféle ellenállás?

- Hát ők, akik üzengetnek neked és akikkel találkozol.

Jack elfintorodott.

- Nem. Ez nem úgy van, ahogy gondolod.

- Tudnak mindent. A rendszer figyel téged.

- Az igazat akarom! - fakadt ki Jack. - Mit rejtenek el előlem? Te nem vagy kíváncsi rá, hiszen te is én vagy? Téged ez az egész nem érdekeli?!

- Egy napon talán majd megtudod.

- Te tudod?

- Számít ez?

- Magam sem tudom - csüggedt el Jack.

Fényből és árnyékból szőtt leplet a rövidke éj. Ahogy egymás arcát fürkészték, keresték az értelmét a létezésnek, de az el volt rejtve előlük. Az üvegfelületen néha képek villantak, ahogy a lakásvezérlő számítógép elvégzett egy-egy feladatot.

Új nap virradt, s megrövidültek az árnyékok észak nagy városában. Folyton élt. Az ITER új feladattal bízta meg Jacket ezen a napon. A B4-es platformra kellett mennie. Ez egy nagyobb állomás, amolyan központ volt. Itt gyűjtötték össze a kutakról érkező izotópot, majd gondoskodtak az elosztásáról. Jack bedokkolt, s az irányítóterembe ment.

- Mi a feladatom? - kérdezte a fiú.

- El kell vinnie egy üzenetet.

- Ez valami vicc? Én nem futár vagyok. Miféle üzenetet?

- A tartalma nem tartozik önre, Jack. Csak szállítania kell.

- Kinek?

- Észak nagy városába kell mennie, az ITER központjába.
- Értem. Hol az üzenet?
- Hamarosan meghozzák az infotárolót. Természetesen a tartalom védett, így ne is próbálkozzon azzal, hogy belenéz.
- Miért jutna az eszembe ilyesmi?
- A kíváncsiság...

Jack elmosolyodott.

Amíg Jack várt, figyelte az érkező és távozó tankhajókat. A dokkokba irányították őket. Az ég ajándékát szállították. Különös volt a fények. Az ultramodern központ üveg és műanyag testével szilárdan állt, s dacolt az óceánon fújó széllel. Sok százan dolgoztak itt. Ember és gép. Néha sirályok pihentek meg a kiugró párkányokon. Azután jött egy nő, az ITER egyen-
overálját viselte. Meghozta az infotárolót.

- Akkor tudja, mit kell tennie, Jack.

Jack intett és távozott.

Álmok és képzelet, ez hívta életre észak nagy városát. Jack is érezte, hogy több ez pusztai épületek geometrikus halmazánál. Az ITER székháza önálló téren állt, OLED fólia borította, így egyetlen hatalmas kijelzővé vált.

- Egy infotárolót hoztam - mondta az információs pultnál.

Leolvasták az infotároló vonalkódját.

- Menjen a tanácsterembe - mondta a gép.

Jack követte az utasítást. A tanácsteremben már várták.

- Gyere csak be, Jack - invitálta egy hasonló srác.

Jack átnyújtotta az infotárolót.

- Ja igen - mondta, és elvette, majd letette egy asztalra. - Fogalmad sincs, miért vagy itt?! - kérdezte.

Jack a fejét rázta.

- Figyelünk téged, s tudunk rólad mindent.

- Mi ez az egész? - kérdezte Jack.

- Klón vagy. Nem is az egyetlen, csupán egy hasonmás. Annak a fiúnak a mása, aki meghalt az autóbalesetben.

- Igen. Tudom.

- Megkerestek bizonyos személyek, s a füledbe súgtak képtelen szavakat.

- Így volt - ismerte el Jack.

- S te elhiszed?

- Kellene? - kérdezett vissza.

- Nem az számít, hogy kellene-e vagy sem, hanem, hogy hiszed-e?

- Ha igaz, hinnem kell - felelte Jack.

- Csecsemőgyárban születtem, s nevelési központban nőttem fel.
- Mint oly sokan, miután a család nincs többé.

Jack válasza egyértelműnek hatott. A tágas terem ablaksora félig el volt sötétítve, de így is eleven színek alkottak varázslatos világot. Egy pillanatra csend támadt, ki tudja, miért. De ez elég volt arra, hogy jobban szemügyre vegyék egymást.

- Többről lehet itt szó, mint hogy elhoztam egy infotárolót - mondta Jack.
- Kár tagadni.
- És megtudhatom?
- Az ITER nem zsarnokság, mint azt állítják. A társadalom tükröződésének terméke csupán. Nem jó vagy rossz, hanem szükséges.
- Akkor miért mondják?
- Kell valami, amit gyűlölhettek. Magukat mégsem utálhatják.
- Hogy érted ezt?
- Az emberek szabad akarata, önzése, nemtörődömsége, vagy nevezd, aminek akarod, volt az oka, hogy nincs többé család 30 éve már. Lépni kellett, s a döntés, ami született, racionális és szükségszerű volt.
- Meglehet.

A srác végigmérte Jacket. A fiú sötétszőke hajtincsei emlékeztették őt valakire.

- S mivel magyarázod az én létezőm, és azokét, akik még rajtam kívül léteznek?! - kérdezte Jack.
- Hát igen. Egy halott gyermek szelleme kísért közöttünk. Kissé talán bizarr...
- Emlékeim is vannak, melyek arctalan árnyakként kísértének elfeledett éjszakákon.
- Fantomképek.
- Nem válaszolsz? - szegezte neki Jack.
- Mit akarsz hallani?
- Az igazságot.
- Azt oly sokan szomjazzák...
- Mi értelme volna újabb hazugságnak?
- Akarod látni, mi van az infotárolón?

Jack biccentett a fejével.

- Akkor gyere és nézd meg!

A srác a kezével megérintette a kristálylemezt, így hozzáférést biztosított Jack számára.

- Ők a szüleid, helyesebben az eredeti Jack szülei. A kisfiú nem halt meg a balesetben azonnal, csak később. Egy kórházban. Így lehetővé vált, hogy klónozzák, és ami a legfontosabb, hogy az emlékeit letöltsék.
- Én csak egy hasonmás vagyok... - mondta Jack.
- Nem egészen.
- Ezt hogy érted?!

- Az emlékek ott vannak benned. Azt is mondhatnánk, hogy te vagy ő.

- Kik voltak a szüleim?

- Ez a legszebb az egészben. Magad sem gondolnád...

- Elmondod?

- Egy tudós házaspár, akiknek a munkássága lehetővé tette az ITER számára, hogy szabaddal kaphasson a fúziós technológiára...

Jack számára az igazságnak e formája megdöbbentő erővel hatott. Olyan nehéz volt elhinni, s mégis olyannyira vágyta. Sok minden megváltozott ezekben a percekben. Egy új létezés kötött belé, mely még zavaros volt, s csupán foltokból állt, mint valami mozaik. De mégis oly közel állt hozzá. Újra és újra megnézte az infotároló képeit. Meglehet, hogy nem volt kétség többé, értelmet nyertek a pillanatok.

A sötétség néhány órahosszája már a lakásban érte. Fehér LED fények rajzolták meg a kontúrokat. Nem sok ideje maradt a töprengésre, mert megérkezett Natalia.

- Mi bánt? - kérdezte a lány ahogy belépett.

Jack szótlan maradt.

- Mondd el!

Átölelte a fiút. Megcsókolták egymást.

- Szóval?

- Minden összezavarodott.

- Miért?

- Megtudtam, kik voltak a szüleim, mármint azé a kisfiúé, aki meghalt és akinek a hasonmása vagyok.

- Mi ezzel a baj?

- Az ellenállók, vagy tudom is én, kik ők, azt mondták, az nem baleset volt...

- Elhiszed?

- Nem tudom, mire megy ki ez az egész...

- Én sem.

Figyelték egymás minden apró rezdülését. Jack a terasz ajtajában állt, az égboltot figyelte, a felragyogó csillagokat, a tejút sávját.

- Nemsokára hajnalodik.

- Nemsokára - mondta Natalia.

Végigsimította a fiú karját.

- Kívánlak - mondta ki.

- Én is.

Elmozdultak pályájukon az égitestek, ahogy az idő telt, s ők átadták magukat egymásnak. A gyönyört, a boldogságot keresték, s azt remélték, hogy a másikban megtalálhatják. Talán okkal.

Hajnalodott, s a látóhatár szinte izzott. Jack az ágy széléről szemlélte. Hihetetlen színei megragadták a képzeletét.

- Még mindig az jár a fejedben? - kérdezte Natalia, hátulról átölelve a fiút.

- Nem tudom kivenni a fejből az elmúlt napok szavait. Az ügy sokkal bonyolultabb, mint gondoltam.

- Amennyiben?

- Ki és miért ölte volna meg Jack szüleit?! Miért klónozták őt, miért létezem én, a hasonmás? Miért van több is? És kik és mi céljuk azoknak, akik ellenállnak?

- Hát ezek jó kérdések - összegezte a lány. - És gondolod, hogy valaha is megleled rájuk a válaszokat?

- Az szörnyű lenne, ha nem.

- Talán jobb lenne úgy.

Jack csak a fejét rázta.

Azután felállt, és a teraszajtóhoz ment.

- Csalóka a hajnal - jegyezte meg.

- Miért mondod ezt?

- Mert eljön majd az idő, amikor nem lesz napkelte.

- Északon ez már csak így szokás.

- Pedig olyan valószerűtlen. Talán éppen ez a kontrasztosság adja meg a varázsát.

- Lehet.

A csillagok elhalványultak, s az égbolt sötétkéke egyszerre világosabb árnyalatot öltött.

- Hogy akarsz válaszokat lelni? - kérdezte Natalia.

- Talán a válaszok találnak meg engem.

- Merész elképzelés.

- De attól még lehet igaz.

Jack nem tévedett. Hamarosan ismét megkeresték őt. Ezúttal egy elhagyott olajfűró toronyra kellett mennie. Megint az a torzonborz, ősz hajú férfi fogadta őt. Az a világ, ahol várták őt, nem csillogott a high tech ragyogásától. Minden elhagyatott volt és lehasznált. Sötét és talán félelmetes. Éles ellentéte annak, amit megszokott.

- Mit akar? - kérdezte Jack.

- Sok kérdés van a fejedben. Talán válaszolhatok néhányra - mondta.

- És az az igazság lenne?

- Mi igaz és mi való?! Elgondolkoztál már ezen?

- Maga szerint?

- Igaz az, amit annak hiszünk.

- Tehát szubjektív?

- Te úgy véled, az igazság elvont fogalom, s független attól, amit vélünk?!

- Igen.
- Tévedsz.
- Nos, akkor lássuk, milyen igazsággal tud nekem szolgálni...
- Álmaid egy valós élet emlékei.
- Igen, tudom.
- Mesélj erről az álmról!
- Egy autó átszakítja a gyorsforgalmi út szalagkorlátját és alázuhan.
- Minden részlet számít.
- Nincsenek részletek.
- Mert azokat törölték.
- Miért?
- Mert a baleset nem baleset.
- Tudom, de hihetetlen.
- Ahogy a létezésed is.
- Mondja ki végre!
- Nem, nem. Mire volna az jó?!
- Akkor hát?
- Menj haza és vedd ezt be - mondta a srácnak és átnyújtott egy kapszulát.
- Mi ez?
- Az igazság.

Jack eltette, de nem tudta, hogy mit gondoljon. Valahogy varázsos erővel bírt számára ez az elhagyott rozsdásodó világ. Olyannyira más volt. Mintha lelkének egy darabja ott maradt volna. Legalábbis így gondolta, amikor visszafelé tartott.

Lakásának világa egy másik univerzumot tárt elé. A számítógép, mely meghatározta az életét, fontossági sorrendbe rendezte az üzeneteit. Leadta az élelmiszer-rendelést, értesítette az ismerőseit. Már-már, lehetett mondani, hogy irányította őt. Jack odaült a kommunikációs pult elé, mely egy üveglap volt, egy kristályalapú számítógép. Gyorsan átfutott mindent, majd kiadta az utasításokat.

- Minden rendben, Jack? - kérdezte a lakásvezérlő, mely több volt néha annál.
- Persze, nincsen semmi gond. Kérlek, fejezd be a teendőket - válaszolta Jack.

Kezdett sötétedni. Lakásának fényei kontrasztosak lettek, míg odakint a színek lélegzetelállító árnyalatokat rajzoltak. Nem győzte újra és újra megcsodálni.

- Nem fogadok hívásokat, egyedül akarok lenni - utasította a gépet.

Jack ki akarta használni a néhány órányi sötétséget. Egy pohár vízzel a hálósoba irányába ment. Az ágy szélén ülve lenyelte a kapszulát, és lefeküdt. Szürreális élmény tárult elé. Mintha visszautazott volna egy előző életbe. A fények és felületek élesek voltak, tovasiklottak a formák, s fénykígyókat rajzoltak az autók lámpái. Rohantak a képkockák, mint valami gyorsított felvétel. Összeolvadtak a szavak, majd kitisztultak. Tisztán emlékezett. Az édesanyja az üzenetről beszélt, amit a Hattyú csillagkép irányából fogtak. Végül érthetetlen töredékekké

foszlottak szét a mondatok, amikor nekivágódott a kocsi a szalagkorlátnak, majd átszakította azt, s a jármű alázuhant az autópálya alsó szintjére.

Nehezen teltek a percek, amint magához tért. Elmúlt az álom, de a hatása talán örökké tart. Hajnalodott. A pupillája még tág volt, talán bántotta a szemét a fény.

A délelőtt már észak nagy városában érte Jacket. Fehér, színes és szürke. Ilyen volt ez a város. Óriási, mint mesterséges táj nyújtózott, akár hatalmas sziklafalak és kanyonok, égbe nyúló tornyok. Egy bonyolult szövedék. Élő organizmus.

Az ITER hasábalakú épületkomplexuma magához vonzotta a fiú lelkét. Tudta, a válaszok itt lesznek. Az, akinek az infotárolót hozta, ő tud mindent. A kérdés csupán az, hogy megosztja-e vele? A legutóbb közlékenynek bizonyult. Bár mindenkinek lehetnek titkai, így neki is, az ITER-nek is. Belépett. Talán már várták őt, talán figyelték őt, így meg sem lepődtek az érkezésén. Mintha minden megismétlődne egy szürreális álomban.

- Újra itt vagy, Jack - fogadta a srác.

- Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy talán nem is 3 éve fogták a jelsorozatot a Hattyú csillagképből?!

- Érdekesnek tartanám. Akkor mégis mikor?

- 30 éve, vagy egy kicsivel több.

- Miből gondolod?

- Egy emlékképből.

- Ez nyomós érv - mondta a srác.

- Van hozzáfűznivalód?

- Valóban igaz. A jelsorozat az ég ajándéka volt, és a szüleid megfejtették. Benne szerepelt egy magfúziós reaktor tervrajza is.

- Ezért kellett meghalniuk?

- A reaktor egy nagyobb dolog része volt. Egy űrhajóé. Az idegen civilizáció, mely a jelsorozatot küldte, azt szerette volna, ha a megépülő hajóval meglátogattuk volna őket. A szüleid is támogatták ezt.

- És?

- A Föld számára más volt a fontos. Nem csillagközi utazás és egyéb fantazmagóriák, hanem hogy olcsó és tiszta energiát nyerjen korlátlan mennyiségben.

- És a szüleid?

- Ők azzal fenyegetőztek, hogy nyilvánosságra hoznak mindent...

- És mi a helyzet a mostani hírral?

- Hogy megfejtették az üzenetet? - kérdezett viszont a srác.

Jack intett.

- Most már talán eleget tehetünk a meghívásnak...

- Mennyi hazugság... - mondta Jack.

A srác nem szólt semmit.

- Végül tehát elindul...

- Igen.

- És miként?

- A sors különös fintora, hogy a Tanács úgy döntött, a te klónjaidat viszi magával. Az út hosszú lesz, de ez idő alatt egy bevált módszerhez folyamodunk. Az űrhajón fognak felnőni. Petesejtek indulnak és 20 éves ifjúk érkeznek.

Jack eltűnődött egy pillanatra.

- Merész elképzelés. És miért pont én?

- Nem tudom. Talán elégtétel a szüleid iránt. Néha a Tanács szentimentális döntéseket hoz...

Jack most már birtokában volt a tudásnak, s bár nem tudta konkrétan, miért is állnak ellen az ellenállók, eszébe jutottak a srác szavai, hogy nem gyűlölhetik magukat, kell egy bűnbak. A világ rendületlenül élte eközben álméletét, és hitte azt, amit elhitettek vele. Azután egy újabb nyár beköszöntével észak nagy városa már a csillagközi űrhajó indulásáról suttogott szavakat. A nagy tett. Csak így emlegették. Az emberiség végre kiléphet a csillagok közé, s ellátogathat egy távoli naprendszerbe, hogy eleget tegyen egy meghívásnak. A színek és a fények épp oly varázslatosak voltak azon a reggelen, s a lakásvezérlő számítógép épp úgy kigyújtotta az elmúlt éjszaka híreit. Megszokott volt, de valahogy Jack most mást érzett, olyat, amit még soha. Vágyat, hogy elmenjen...

A Nau

Megölte. Ott gubbasztott a megölt srác teste felett, s figyelte őt. Nem lélegzett, elszállt belőle az élet. Mégis mintha csak aludna... Nem tudta, miért teszi ezt. Örület lett úrrá rajta, ezért öl. Valami kék, valami vágy. Mezítelenre vetkőzteti a holttestet és megfigyeli az izmok kecses vonalát, a tónusokat és árnyékokat, melyeket a sötétség rajzol... Lassan hajnalodik, s neki ott kell hagynia. Lelkében vad csatát vívnak az érzelmek. Az éjszaka az övé. A nappal más, az a rend e káosz szülte világban. 50 éve immár, hogy a Földet megszállta az idegen faj, és uralkodik minden és mindenki felett láthatatlanul. Mégis tapintani lehet a jelenlétét.

Reggel. Új nap. Fény, mely ráfolyik Central Cityre. Egy harmadik generációs BMW Vision. Ott parkol a tér oszlopainak tövében, majd kiszáll belőle egy fiú. Olivernek hívják. Megáll, és körülnéz, mintha kék tekintetével keresne valakit vagy valamit. Idelátszanak a lezárt városrész épületei, melyek kétszer-háromszor nagyobbak. Ott vannak ők, az idegen faj. Nem mutatkoznak, csak néha antigravitációs hajók jönnek-mennek. Még azt sem tudni, kik ők. A népnyelv nevezte el őket úgy, hogy Nau. De ez most pillanatnyilag szinte mindegy is. Olivert nem érdekli most. Vár valakire. Azután megérkezik.

- Szia! Gyere, szállj be! - mondja a lánynak.

Az beül a BMW-be.

Néma csend. Beindul az autó üzemanyagcellás motorja. Elhajtanak. Néha minden olyan furcsa, máskor megszokott.

- Lehetetlen téged kiismerni, Oliver - mondta a lány.

- Tudom. A titok miatt.

- Nem kell elmondanod. Nekem így is jó.

Oliver csak sóhajtott.

- Amikor az életedben történik valami, és tudod, hogy onnantól fogva semmi sem lesz már olyan, mint volt. Hogy a lelked talán soha sem lel nyugalmat... - felelte végül.

A BMW szinte hangtalanul róttá az utcákat. Elveszni látszott a forgalomban, majd egy másik tér tűnt elő, melyet egy szokatlan épület uralt.

- Az Új Művészetek Múzeuma - szólalt meg a lány. - Miért jöttünk ide?

- Szeretném, ha te is látnád.

- Mit?

- Egy képet.

A központi csarnokon keresztül a kiállítótermekbe vezettek a folyosók. Sötét fa burkolatok, üveg-műanyag, fém felületek váltakoztak a hófehérre festett falakkal.

- Íme - mondta Oliver.

- Mit ábrázol?

- Gyakran eljövök és megnézem. A fény és árnyék uralja. Szerinted?

- Szerintem egy padlón fekvő mezítelen férfit.

- Én is úgy vélem.

- De mit akar ez jelenteni?

- Talán saját múlandóságunkat juttatja eszünkbe. Hogy védtelenek vagyunk. Meghalhatunk bármikor...

- Miből gondolod?!

- Hiszen nyilvánvaló...

- De miért?!

- Az élet rendje ez...

A lány eltűnődött.

- Téged inspirál ez a kép... - jegyezte meg.

- Valóban.

- A halál művészete.

- Valahogy úgy. Ez a kép attól zseniális, mert eszünkbe juttatja, kik vagyunk.

Fentről fehér fény szűrődött be, mely ahogy váltakozott, új és új megvilágításba helyezte a dolgokat.

- Megfogyatkoztunk - jelentette ki a lány, Cintia.

- A háborút elvesztettük. Kevés ilyen hely maradt, mint Central City. A legtöbb város elpusztult, s a békét úgy diktálták.

- Senki sem tudja, kik tulajdonképpen a Nauk.

- Mit számít az, milyen ocsmány szörnyszülöttek...

- Miből gondolod, hogy azok?

- Miért, szerinted hogy néznek ki? - kérdezett viszont Oliver.

- Igazad van, talán mindegy.

- Én néha abban is kételkedem, hogy valóban léteznek, s nem csak önnön elmebajunk tükrösképeinek kivetülései-e? Lelkünk szörnyei és démonai...

- Menjünk. Baljós ez a kép.

- Renden.

Cintia és Oliver végighaladtak a főfolyosón, mely az épület bejáratához vezetett. Nem sokan voltak itt, szinte már-már bántó volt ez az üresség. Pedig a lélek segítségért kiáltott, de mintha ezt a világ nem hallotta volna meg, mert el volt foglalva saját nyomorával. Furcsa egy kettősség volt ez.

Kint hűs szél fúj, mellyel a fák dacoltak. S a tavaszi szél magnólia szirmokat sodort magával. Ez a szél beletúrt Cintia hosszú hajába, mely úgy lobogott, s a szirmok csak szálltak messzi tájak felé.

Oliver kitette valahol a városban Cintiát, majd továbbhajtott BMW-jével. A törzshelyére ment, az egyetlen régi art deco épületbe, melyet megkímélt a háború vihara. Letelepedett az egyik asztalhoz. Nem sokkal később megszólította őt valaki, miközben ő elfelejtkezett a körülötte lévő világról, amint belemélyedt a nála lévő kézi PC-jébe.

- Leülhetek? Másutt már nincs hely - szabadkozott egy vele egykorú srác.

- Valóban - nyugtázta. - Rendben - intett a vele szemben lévő fiú felé.

Egy ideig el volt, valamit matatott Oliver a gépen, azután a tekintete újra és újra a fiúra tévedt. A haja se nem szőke volt, se nem barna. A kettő között vibrált, attól függően, honnan esett rá a fény. Még volt Oliver poharában egy kevés forró csokoládé, azt kihörpintette, majd egyre kínosabban érezte magát.

- Bámulsz - mondta a srác.

- Ne haragudj, rossz szokás. Majd igyekszem nem ezt tenni.

- Olyan ismerős vagy - mondta.

- A médiában láthattál - felelte Oliver.

A fiú csak bólogatott.

- És te? Te ki vagy? - érdeklődött Oliver.

- A nevem Kevin. Egy átlagos polgára vagyok Central Citynek.

- Értem.

- Bár nehezen hiszed - ellenkezett Kevin.

- Miből gondolod?

- Abból, ahogy nézel, s ahogy ráncolod a homlokod.

- Tévedsz.

- Ritkán szoktam.

- Akkor meg nem az vagy, akinek az imént mondtad magad.

- Nézd, Oliver, nekem erre se időm, se kedvem. Elmegyek.

- Ne! Várj még. Beszéljünk - javasolta.

A délelőtt különös fordulatot vett. Oliverben valami furcsa vágy fogalmazódott meg. Úgy érezte, meg kell ragadnia az alkalmat. Érzett bizonyos dolgokat. Csak egyvalami jár a fejében, mégpedig Kevin. Torzzá lett lelkének meglehet, hogy pont ez a srác hozza el a megváltást. Persze ez túl merésznek hatott, s elképzelhető, hogy értelme sem sok volt. Akkor ott a fények játéka, ahogy mintákat rajzolt, s Kevin végtelenül kék szemének csillogása, mást sugott neki.

Kevin nem volt túl beszédes, inkább csak hallgatta azt, amit Oliver összehordott, néha egy-egy félmosoly futott át az arcán. Meglehet, hogy a fiú valamit titkol, s azt ügyesen teszi. Oliver pedig végérvényesen elveszett. Talán már nem volt önmaga. Egy fekete lyukba zuhant, ahonnan nincs menekvés. Önnön lelke volt az, mely sötét mélységnek bizonyult. Szerette az art decot, de ő maga mintha az ellentéte lett volna. Az is lehet, hogy csak menedéket keresett benne, hogy betöltse valamivel az űrt és a fájdalmat, mely nem tudni, honnan jött, de oly régóta kínozza.

Már este volt, mely éjszakába fordult. Oliver csak egyet akart, meghúzni a fegyver ravaszát. Fejbe löni Kevint, hogy azután kiélvezze a látványt. Más öröm úgysem adatott neki. Odatartotta, s már majdnem megtette, amikor történt valami, ami eddig még soha. Kevin ébren volt, pedig álomport kevert az italába. Odahajolt Oliverhez.

- Szeretnéd tudni, ki vagyok? - súgta a fülébe.

- Ki vagy? - kérdezett vissza Oliver.

- A Nauk közül egy...

Oliver leengedte a fegyvert.

- Ők idegen lények...

- Találkoztál már eggyel is, hogy megmondd, kik ők és hogyan néznek ki?

Oliver csak a fejét rázta.

- Elhiszed hát akkor? - kérdezte Kevin.

- A Nauk szépek... - mondta félhangosan.

- A Nauk nem ilyenek vagy olyanok. Az űrhajóval csak lelkek jöttek. Mindig a kiválasztott bolygó értelmes fajának alakját vesszük fel.

- Mi dolgod itt az emberek között, mikor a Nauk az elzárt szektorból sosem mozdulnak ki?

- Most, hogy tudod, biztos vagy te abban, hogy a Nauk sosem mozdulnak ki?!

- Mi dolgod itt? - kérdezte újra Oliver.

- Száműztek - súgta ismét a fiú Oliver fülébe az elátkozott szavakat.

- Miért?

- Nem értettem egyet valamivel, ami fontos volt a számunkra...

Oliver csak bámulta Kevint, mintha valami eleven szobor lenne.

Kevin felkelt. Meztelen testének izmai hol megfeszültek, hol elernyedtek. Öltözni kezdett.

- Mióta ölsz? - kérdezte.

- Egy ideje már - felelte Oliver.

- Torzzá lettél...

Oliver nem felelt.

- Hallgatásod beszédes.

- Ahogy a tiéd is. Nem akarod elmondani, hogy miért vagytok itt, s miért száműztek...

- Mindent a maga idejében.

- Ismerem a legendát, távoli csillagok szülötte: amikor világotokat elnyelte egy felfúvódó vörös óriás, űrhajók indultak új hazát keresni...

- Legenda, ahogy magad is mondod. Az emberi képzelet terméke.

- Nem igaz?

- Miért lenne az?!

- Akkor?

- Miért választotta volna a fajtám a Földet, amikor az már lakott, s erőforrásai lassan kimerülnek, mikor annyi bolygórendszer van a galaxisban, mely érintetlen...

- Jövetelek igazi okát nem tártátok fel immáron 50 éve.

- Az idő már közel.

- Ölnöm kell, lelkemnek nincs megnyugvás...

- Igen. Azt látom.

- Elmúlik minden, mi szép, romlásra jut élvezet nélkül - mondta Oliver.

Kevin szeme kék foltként világított a félhomályos szobában, mely nyugodt volt és csendes. Szinte hallani lehetett kettejük minden egyes lélegzetvételét és szívdobbanását. Akár egy jel egy ütemre.

Kevin eltűnt. Talán egy időre, talán örökre. Ki tudja. Mély nyomot hagyott Oliverben. Az a nap furcsa volt, melynek reggele a fiút köszöntötte. A megszállók felfedték végre magukat. Az Egyesült Nemzetek székházából közvetítették a küldöttjük felszólalását.

- A Föld 50 éve elvesztette a háborút, s mi, a Nauk különleges jogállású területként kezeltük a bolygót. Tanulmányoztuk az emberi fajt, s most végre elérkezett az idő, hogy átadjuk az új társadalmi rendet, melyet mi képviselünk...

A küldött felvázolta, hogy a Nauk 1000 földi évvel ezelőtt megteremtették szülőbolygójukon a tökéletes civilizációt, ám elmulasztotta népük meghozni azt a moratóriumot, mely más világokat védene. Így társadalmuk mindenható ura elrendelte, hogy más bolygókon is honosítsák meg azt a rendszert, melyben ők élnek...

- További űrhajók fognak érkezni - mondta Oliver, amikor találkozott Cintiával.

- Valószínű.

- Találkoztam közülük eggyel.

Cintia rezzenéstelen arccal hallgatta.

- Meg sem kérdezed, hogyan és miért?! - kérdezett Oliver.

- Nem lepődöm meg.

- Miért?

- A te ügyeid túl zűrösek. Könnyen belefér ez is. Na és?

- Egy fiú, olyasmi idős, mint én. Itt bolyong. Feltűnik és eltűnik, mint egy árnyék, mint egy makacs gondolat.

- Valami célja csak van?!

- Nem tudni, mi lehet az.

- Akkor derítsd ki.

- Ha az olyan könnyű volna...

- Pedig ezt kell tenned mindannyiunk érdekében. Igazad van, újabb és újabb űrhajók jönnek majd, s a Nauk ki tudja, mit akarnak pontosan.

- Semmit sem tudunk róluk.

- Valahogy úgy.

- Emberi alakot öltöttek - kezdte Oliver - De helyettük anno gépek vívták meg a háborút. Nem tudni, milyen a valódi természetük, mert csak lelkek jöttek...

- A fél Föld már oda, városokból lettek sivatagok, ahol fekete homokot fúj a szél. Vajon mit ígérhetnek?

- Csak azt, amit másnak is: megszoksz vagy megszöksz.

- Van-e még olyan, hogy emberi ellenállás? - tette fel csendesen Cintia.

- Ki tudja?! Talán csak álom, talán csak vágy, hogy reménykedünk még valami utolsó menedékben.

- Azt mondta, száműzték maguk közül? - kérdezte Cintia.

- Igen, de nem árulta el, miért.

- Ő a kulcs.

- Bizonyára, de azt hiszem, ő ural engem, és nem én uralom őt...

Cintia és Oliver beszélgettek még egy darabig. A délelőtti árnyai megváltoztak. Az idő, mely a világ történéseit vezérli, ezáltal mind egy irányba mozdultak el az események. Nehéz volt ki-mondani az elrejtett gondolatokat. Szavak, melyekkel hiába szalad tovább a szél.

Mert eljött a nap, amikor újabb űrhajók szálltak alá az égből, gépek tízezrei jöttek, s a Nauk megnyitották elzárt városuk. Ígértek valamit: egy új világot. Az új társadalmi rendszer azonban oly távoli volt. A pénz- és munkarendszer megszüntét tűzték ki célul. Fel kell állítani a csecsemőgyárat és gépesíteni mindent. Felosztatni a kormányokat, és a mesterséges intelligenciát tenni meg politikai tényezőnek...

Voltak, akik forradalmian újnak találták ezt, s egy következő lépcsőfoknak vélték az emberiség életében, mely felváltja a kapitalizmust, sőt annál is több. A szupercivilizáció lehetősége. Mások elszörnyedtek, s titkos terveket szőttek, hogy elűzzék a Naukat. Mert a Nauk nem adták ingyen ajándékukat a világnak. Azt mondták, a Földnek be kell lépnie az általuk vezetett szövetségbe, mely bolygókat és civilizációkat ural, s ezentúl a Naprendszer erőforrásaival ők gazdálkodnak.

Eltelt egy év, s a Nauk viharos gyorsasággal folytatták az átszervezést. A második fázis zajlott. A Central City-i kerületet, ahol eddig éltek, elbontották, s a helyére grandiózus várost álmodtak, melyet szünet nélkül építettek óriás gépek. Olyan 3D nyomtatók, melyek egész felhőkarcolókat növesztettek ki a földből előre elkészített tervek alapján. Kiválasztották azokat az embereket, akik rokonszenveztek velük, s elküldték őket a többiek közé, hogy meggyőzzék a kétkedőket. Éjjel és nappal szórták szét az álmot a kivetítők. Felállították az átmeneti bizottságot, hogy míg le nem rakják az új rendszer alapjait, az irányítsa a bolygót.

Most is úgy történt, mint máskor. Oliver kiszemelt magának valakit, és egyszerűen megölte. Lelkének vágya volt ez. Újra és újra ez az örület, s ő nem tud tenni ellene. A sötétség uralja őt. Ám új rend formálódik, mely új szabályokat diktál. Ha egyelőre lassan is, de biztosan épül. Változik a világ.

Az éjszaka leple jótékony takaróként borult rájuk. Hideget érzett, talán a szél furakodott be a nyílászárókon keresztül. Még ott volt egy darabig, bámult maga elé, bámulta a holttestet, azután lement az utcára, ahol várta őt az üzemanyagcellás BMW. Más is volt ott, nem csak ő. Kevin lépett a lámpák fénykörébe.

- Bűnöd nem maradhat örökké titok - szólította meg Olivert.

Oliver sóhajtott.

- Mit akarsz? - kérdezte.

- Figyelmeztetni téged.

- Miért?

- Furcsa szenvedélynek hódolsz...

- Nálátok, a Nauk bolygóján nincs ilyesmi?
 - Valaha volt, s talán néha még most is van...
 - És?
 - Átnevelés a büntetése, s hamarosan te is erre a sorsra jutsz.
 - Értem. Akarsz mondani még valamit?
 - Úgy látom, nem nagyon hat ez meg?!
 - Jól látod - felelte Oliver.
 - A hozzáállásod elég destruktív.
 - Mondja ezt olyasvalaki, akit a társai száműztek.
 - A kettő nem függ össze.
 - Na persze - mosolyodott el Oliver.
 - Tévedsz.
 - És miben?
 - Az én száműzetésem, ha úgy tetszik, politikai természetű volt. Semmi köze ahhoz, amit te művelsz - mondta Kevin.
 - És mit takar ez a politikai természet? - szegezte neki a kérdést Oliver, miközben a politikai szónál a két kezével idézőjelet mutatott.
 - Gúnyolódsz? - kérdezett vissza Kevin.
 - Nem, csak kíváncsi vagyok. Csak szabad, vagy nem?!
 - Én elleneztem, hogy ezt a bolygót is saját társadalmunk tükörképére formáljuk.
 - Miért?
 - Az emberi faj éretlen és ösztönös. Nézz magadra.
 - Mire célzol?
 - Ölsz valami vágy vagy szeszély miatt. Vagy egyszerűen csak bolond vagy. Ilyeneknek nem való egy önfegyelmet követelő rend.
 - Akkor hát?
 - 50 év után elfogyott a türelem.
- Kevin szavai szinte hasították a levegőt. Ott a lámpa szétfolyó fényében haja sötétszőkének tűnt. Szeme haragoskéken csillogott.
- Ez nem politika! - vágta oda végül Oliver.
 - Hát akkor?
 - Moralizálsz és etikát feszegetsz. Mi jó és mi rossz? Mit lehet megtenni...
- Sötét volt, melyet fényreklámok törtek meg. Hevesen vitatkoztak. Meglehet, hogy nem volt sok értelme. Csak szavak voltak és érzések, melyek lehet, hogy nem számítanak ebben a nagy játszmában, mely most a Földön folyik.
- Ki vagy te tulajdonképpen? - kérdezte ismét Oliver.
 - Egy Nau - volt a válasz.

- Ez mit jelent?
- A Földet átformálják olyanná, amilyen sosem volt még azelőtt.
- Sokan jönnek még?
- Talán.
- Miért ez a nagy igyekezet?
- Azt hisszük, tökéletes rendszerben élünk.
- Szeretném látni a Nauk bolygóját...
- Talán megteheted...

Másnap kihirdették az átmenet tervét, mely részletesen tartalmazott mindent. A világ továbbra is megosztott volt. A Nauk a megmaradt vezetőket igyekeztek maguk mellé állítani, hogy segítsék a folyamatot. Olyan dolgokat ígértek az emberiségnek, melyek azelőtt álmok voltak. Örök életet, csillagközi utazást, közellátást. A polgárokat elvakították a szavak, s igyekeztek nem venni tudomást az érem másik oldaláról. A Nauk gyakran hangoztatták felsőbbrendűségüket, de kiemelték, hogy a földi civilizáció is magáévá teheti az ő vívmányait.

Tavasza volt, eltűnőben a múlt egy darabja, a háború nyomai. Minden oly gyorsan változik, amint a 3D nyomtatók roppant városokat növesztenek. Oliver egy padon ült. Elgondolkozott. Eszébe jutottak azok, akiket megölt. Fiatal fiúk, még előttük állt volna az élet. De ő elvette azt. Ez önzés volt a részéről. Hamarosan minden más lesz. Az emberekről reprogram mintázatot készítenek, s memóriabankokat is létrehoznak. Ha valaki meghal, újjáteremthető lesz. Ettől a gondolattól megborzongott Oliver.

Central City-i Központi Átnevelő Intézet. Ide került Oliver, miután a mindentlátó szemek és a világot behálózó akarat leleplezte őt. Nem volt egyedül. Letisztult formák jellemezték ezt a helyet, ám mégis megvolt a hangulata.

- Miért ölt? - kérdezte egy nő.

Gyakran kellett elviselnie a jelenlétét.

- Maga is Nau?
- És ha az vagyok?! Változtat az valamin?

Oliver csak a fejét rázta.

- Üljön le.

A Nap, ahogy körüljárta a komplexumot, úgy változtak a fények és az árnyékok. Néha visszautkröződött ez-az a felületeken.

- Szóval?
- Maguk Nauk mit tudnak egyáltalán az emberi létről?
- Éppen eleget.
- Akkor? Mi a diagnózis?
- Művészetének tárgya a halál. Úgy érzi, alkotások a megölt fiúk. Mindannyian szépek és fiatalok. Halálukban ön, mint alkotó teljesedhet ki. Elérheti azt, amit egyébként nem kaphat meg.

- És mi lenne az, amit nem kaphatok meg? - kérdezte szemtelen gúnnyal Oliver.

- A tökéletesség.

- Minek nekem az?!

- Mindenki azt keresi, maga miért lenne kivétel?

- És a Nauk? Vajon a maga fajtája megtalálta?

- Eltértünk a tárgytól.

- Nem hinném, sőt éppen hogy közeledünk afelé.

- A tökéletesség meglehetősen tág és emberi fogalom - válaszolta.

- Mikor mehetek el?

- Ha már nem jelent veszélyt a társadalomra.

- És az mikor lesz?

- Mondja meg maga. Vajon ölné-e ismét, ha szabadjára engednék?

Oliver nem felelt, csak hallgatott.

- Minden bizonnyal - válaszolta a nő. - Látogatója jött, talán ő jobb belátásra bírja...

Kevin volt az. A nő elment. Kevin a körfolyosón várta Olivert, ahonnan kilátás nyílt a zárt udvar kertjére.

- Miért jöttél? - kérdezte Oliver.

- Látod ezt a magnólia fát? Rügyet bont és virágozni készül.

- Tavasz van ismét, akkor is tavasz volt... - emlékezett vissza Oliver.

Kevin sötétszőke tincsei lágyan keretezték az arcát. Vonásai most is talányosak voltak. Elgondolkoztatták Olivert.

- Mesélj, milyen a kinti világ?

- A világ nagyot változott, talán rá sem ismernél. Minden felgyorsult, amióta ide kerültél.

- Ez a nő, ez a Nau, azt mondta, a tökéletesség emberi fogalom. A te fajtád talán nem azt keresi? Talán a kinti világban nem az őt testet?

- Talán.

- Hogyhogy talán? - fortyant fel Oliver.

- Vannak dolgok, melyeket jónak hiszünk, s bár tudjuk, hogy nem teljesek és egészek, elfogadjuk olyannak, amilyen. Hisszük róla, hogy jó. Érted ezt?

- Nem.

- Gyere, menjünk ki a kertbe.

A tolóajtó elcsúszott. Fuvallat csapta meg Olivert, s ahogy kint állt, a szélben a korábban nyílt magnólia virágok szirmai sodródtak. Mint valami csodálatos örvény. Leültek egy padra. Ez a béke szigete volt, a távolban az óriás épületek látszódtak. Körülvették őket.

- Emlékszel, amikor először találkoztunk ott az art deco épületben...

- Amelyet megkímélt a háború... - egészítette ki a mondatot Oliver. - Megvan még? - kérdezte.

- Igen.

Egy pillanatra csend lett, csak a szél suttogott.

- Bámultál engem...

Oliver csak bólintott.

- Azután engem is meg akartál ölni.

Oliver most sem felelt.

- Mondd, miért mennél te az én bolygómra? - firtatta Kevin. - A lelked ott sem lelne nyugalmat...

- Látni szeretném.

- És ugyan mit?! Talán lenyűgöznének az országnyi városok? Vagy a tudomány és a technika? Esetleg az adattárak és múzeumok?

- Hát csak ez lenne a te fajtád?

- Lényegében igen.

- Nem láng, nem tűz, mely soha ki nem huny, s a fénye ragyogással tölti be az elmét?

- Civilizáció. Így is fel lehet fogni - felelte Kevin. - Megismétlem, Oliver, neked nem ez kell.

- Hát mi?

- A választ magadban kell keresned, nem másutt.

- Világos, értem én... De milyen jövőm lehetne nekem itt?

- Mindenki lehet hasznos tagja a társadalomnak, függetlenül attól, hogy ki vagy mi, s hogy élete során milyen hibát követett el.

- Ezért az átnevelés?

- Senkiről sem lehet lemondani. Ti eddig a bűnözőket elzártátok a társadalomtól. Ezután megmutatjuk nekik a visszavezető utat.

- Beteg lennék?

- Ez ugye vicc akar lenni... te is tudod a választ.

- Én el akarok menni... El tudod intézni? Talán az utazás megváltoztat...

Kevin jó darabig nem szólt, csak álltak ott és bámulták egymást. Talán gondolkodott. Makacs szél fűjt, tavaszi szél, mely édes illatokat hozott. Kevin kék szemének tükrében Oliver öltött testet. Minden olyan valószerűtlen volt.

Megérkezett. Mindenki várta már, de legfőképpen a Nauk. A büszkeségük öltött testet abban az űrhajóban, mely most bedokkolt. Egy mikrofeketelyuk működtette. Hirdette felsőbbrendűségüket, álmaikat és vágyaikat. Olivernek is volt egy vágya... titkos és mégis nyilvános.

- Az Amma-val fogsz menni. 3 nap múlva indul vissza - mondta Kevin.

- Értem - nyugtázta Oliver.

- Én nem fogok menni, egyedül méysz, de csak mint lélek. Amint megérkezel, Nau testet fogsz öltetni. Ahogy mi tettük, amikor ide jöttünk és emberré lettünk. Figyelmeztetlek, hogy ez okozhat gondot. Meg kell tanulnod majd elfogadni új létformád.

Furcsa volt. Először különösnek találta ezt a testet, de azután már szépnek gondolta. A Nauk bolygóján volt, mely tulajdonképpen kettős bolygónak is mondható. A nagy hold mérete miatt, amellyel együtt egy sárga Nap-szerű csillag és egy kicsi vörös törpe körül keringtek. A bolygót 9 milliárdan lakták. Ez a roppant tömeg egy, az egész planétán kanyargó várossávban élt. A sávon kívül csak elvétve akadt település. Ezzel próbálták fenntartani a bioszféra egyensúlyát.

Lassan megszokta a testét, s néha úgy csodálkozott rá dolgokra, mint egy gyermek. Kevin megmondta, hogy a Nauk bolygója valamiféle civilizációs központ, mégis váratlanul érte az a sok minden, mely egyszerre csak rázúdult. Nem tudta, mitévő legyen. Kevin persze arra is figyelmeztette, hogy ez fog történni. Hiszen mi változna attól, hogy most egy másik testben lakozik...

Kapott egy pártfogót, aki néha tolakodónak bizonyult, máskor viszont jólesett a társasága, hiszen nem ismert itt senkit. Néha együtt bámulták az égen a holdat, vagy az erős mágneses mezőben keletkező sarki fényeket.

- Mit keresel itt tulajdonképpen? - kérdezte a pártfogó, akit Tityane-nek hívtak.

- Békét, vagy valami olyasmit.

- Miért gondolod, hogy itt megleled? Pont itt, ahol oly nagy a nyüzsgés, ahol mindig történik valami...

- Sosem lehet tudni. Adódott a lehetőség, és én éltem vele.

- Milyen a Föld?

- A Föld sem rosszabb vagy jobb, mint ez a rendszer. Igaz, más, de annyira azért nem különbözik.

- Értem, mit akarsz mondani, minden bolygó más, de valahol mindben van valami közös. Ám mégis, nem ismered még eléggé ezt a világot...

- Majd megismerem - tette hozzá Oliver.

Nappalok és éjszakák váltakoztak, itt is ugyanúgy kimerítően telt az idő. Oliver nyitott szemmel járt a Nauk között, az ő testükben élt, így sokszor észrevétlen szemlélődő maradhatott. Megtapasztalta azt, amire a Nauk oly büszkék voltak. Megláthatta vívmányaikat, a mesterséges intelligenciát és alrendszeit, melyek maradéktalanul kiszolgálták őket. Néha azonban különös érzése támadt, mintha az, amire felsőbbrendűségüket alapozták, csupán illúzió volna. Az nem vitás, hogy 1000 éve valaki megalkotta a prototípust, de most már ők csak paraziták. A gépeken élőködnek, melyek termelnek a gyárakban, fenntartják a rendet, harcolnak és kiszolgálnak. Ami a múltból megmaradt, óriás múzeumokban porosodik.

A nagyváros sosem csöndesedett. Organikus szerkezetei sok kilométeresek voltak. A Földön is ilyenek épülnek majd. Tudta jól. A kicsi vörös csillag, akár valami fénylő rubint, ragyogott a sötétkék égbolton. Várt valami jelre Oliver. Maga sem tudta, hogy mi lesz az, csupán érezte, hogy a szimmetria elveszett. Ez az egész, mely körülveszi őt, akár egy szürreális álom, annyira üres. Első pillantásra magával ragad mindenkit, de azután csak kérdéseket hagy maga után.

A sötétség nem akart múlni, talán a léleké volt ez. Tityane lépteit hallotta maga mögött.

- Min gondolkozol? - kérdezte.

- Hogy milyen roppant üres itt minden.

- Mire célzol?

Tityane leült Oliver mellé. Szemük kékje összetalálkozott. Itt mindenkinek kék volt a szeme. Oliver szerette volna megcsókolni Tityane-t, de ő kitért.

- Ne, ezt nem szabad.

- Miért?

- Minden testi kapcsolatot betiltottak. A szaporodást is.

- Hogyan lehet ez?!

- A szaporodást mesterségesen, csecsemőgyárakban végzik.

- Látod, erről beszélek.

- Jobb ez így...

- Miből gondolod?

- Neked szokatlan, mert a Földről jössz, de itt 1000 ciklus óta így mennek a dolgok. Megszoktuk már.

- Érthetetlen - sóhajtott fel Oliver.

- Mint sok minden más.

- Olyan ez, mint amikor néztek, de nem láttok, amikor valami fáj, de nem érzed, mért tilos, amikor minden csak önmagáért van...

- Minek jöttél ide? - kérdezte meg újra Tityane.

- Kerestem valamit.

- És?

- Nem tudom, hogy megtalálom-e. Félek, mert a Földre is ez a sors vár... Mondd, mit jelent az a szó: Amma. Ez volt az úrhajó neve, mellyel jöttem. A Nauk számára ez fontos volt, jelkép értékű.

- Amma jelenti az álmot, amelyben élünk.

- Miféle álom ez?

- Nem tudni pontosan. Talán a szupercivilizációé - felelte Tityane.

A Nauk bolygója felkínált ezer csodát, de adós maradt egy válasszal. Legalábbis így gondolta Oliver. Azután, ahogy járta a roppant fővárost, a centrumban egy épület vonzotta magához. A többihez képes kicsinek volt mondható, persze ember léptékkal még így is grandiózus volt. Ahogy belépett, az oszlopcsarnokon áthaladva egy tágas belső térbe jutott, mely felülről kapott fényt. Egy víztükör közepén téglalap alakú mesterséges sziget állt, rajta egy arany szarkofággal. Mögötte kőbe vésett felirat volt.

- Szívünkben a reménnyel adunk örök hálát az alapítónak, aki elhozta nekünk az új kor ajándékát... - olvasta.

A vízfelület különös fodrozódásai a falakra rajzoltak hullámszó fényeket, melyek megragadták a képzeletét.

Megszólította valaki.

- Eljöttél ide.

- Ez egy síremlék? - kérdezte Oliver.
- Több annál. Jelkép.
- Miért?
- Te vagy, aki a Földről jött, másképp értenéd...
- Hadd értsem meg én is.
- A dolgok fájdalomból születnek, szenvedés árán. Gyere, érintsd meg a kristályoszlopot.

Oliver eleget tett a kérdésnek. Az információtaróló összekapcsolódott az agyával. Oliver most megtapasztalhatta az álmot. Felkavaró volt és szürreális. Mindentől oly távoli. Nehezen tudta eldönteni, miféle lélekben fogant, s vajon szép-e vagy torz. Mert álmom volt, az nem vitás, de lehet, hogy egy önmagából kifordult idea. Sosem látott még azelőtt ilyet, de határozottan visszaköszönt abban, amit a Nauk bolygóján eddig látott. Teremtés volt ez, az örület gyönyörű szép megtestesülése az anyagi létezésben. Nem csupán agyakba zárt elektromosság halmaz. És mégis felkínált valami újat, valami mást, mely elszakítani kívánta megvalósítóit a testbe zárt létől. Meglehet, hogy a korlátlanág ígérete volt az, mely megdöbbenette Olivert. Legalábbis ő így fogalmazta meg a látottakat magában. Színes fények, melyekből városok nőnek ki, eszmék, melyek életeteket uralnak, s tettek, melyek jobbítani akarnak. Lehet, hogy homokszemek csupán a szélben. S a rettentő akarat sem más, mint tűnékeny ábránd. Oliver sokáig bámulta az aranyszarkofág csillogását és a víztükör fodrozódásait. Minden olyan sejtelmes volt.

- Nos? - érdeklődött a Nau, aki rábírta, hogy tegye magáévá a kristályba zárt univerzumot.
- Hogyan lehetne szavakká fogalmazni? - kérdezett vissza Oliver. - Hiszen ha lehetne, akkor megpróbáltad volna elmondani, s nem javasoltad volna, hogy magam tapasztaljam meg.
- Igaz - bólintott amaz.
- Sokan hittek az ideákban a mi bolygónkon is, de sorra elbuktak.
- Miért?
- Mert az ideák csak addig szépek, amíg idebent vannak - mutatott a fejére.

A csillagok ismeretlen ábrákká álltak össze. Az égbolt merőben más volt. Lassan hajnalodott, amint a Nap-szerű csillag a horizont fölé emelkedett, s még egy ideig együtt haladt a vörös törpével.

- Téged a Földön átnevelésre ítétek. Magad kérvényezted, hogy ide jöhess... - mondta Tityane, amint a reggel fényei körülölelték Olivert és őt.
- Valóban. Úgy hiszem, olyasmiért, ami itt már nem is létezik.
- A halál művészete - mondta ki Tityane.
- Miért érdekel ez téged?
- Magad mondtad, hogy itt már nem is létezik. Megtagadtuk a halált, vannak olyanok, akik már 1000 ciklus óta élnek. Emlékeznek az alapításra, s emlékeiket kristálylemezekre mentik, mert oly számos már.
- És a gyilkosság? Azzal mi a helyzet?
- Nagy hír, ha valakit megölnék, s az adatbankok őt is újra a lét színpadára szólítják...
- A halál nem a vég, csupán a kezdet. Így tartják a földi vallások - mondta Oliver.

- Tanulmányoztuk a Föld kultúráját, mely az elmúlásból sarjadt. Az ember tudatára ébredt önnön létének kérész mivoltára, s e rettenetből szabadulni úgy próbált, hogy nyomot kívánt hagyni maga után. Ez lett a civilizáció alapja.

- Ez lenne hát a halál művészete? - kérdezett vissza Oliver.

- A pillanatot keresed, mely úgy múlik el, akár egy szétpattanó buborék. E pillanat egyben az élet elmúlása, s te kielégülést és örömet lelsz benne. Mintha halhatatlanként figyelnéd a halandók életét.

- Minek jöttél ide? - kérdezte sokadjára már Tityane.

- Kerestem valamit.

- És megtaláltad?

Oliver csak a fejét rázta.

- Akkor?

- Vissza szeretnék menni a Földre.

- Magad sem tudod, mit akarsz... S mit gondolsz, mi várna a Földön?! A Föld már nem az a hely, ahonnan eljöttél...

- Meglehet, de én oda tartozom, még ha kitaszít is magából. Erre itt jöttem rá...

Sok idő telt el, mire Amma, a lelkek szállítója visszavitte Olivert. Tityane nem hazudott, minden megváltozott, de volt, ami örök, ami mint régi ismerős emlék köszönt vissza. A világ szörnyű és szép. Feltárja sosemvolt titkait, melyeket folyton a szél súg egy elfeledett tavaszon. A Földön lassan az utolsó fázisába lépett az átalakulás. Olyan volt ez, mint amikor a selyemgubóból előbújik a pillangó. Oliver visszakapta emberi testét, mely gyötrelmes volt, s törekeny, bár az új rendszer igyekezett ennek ellenkezőjéről meggyőzni őt. Itthon volt, de mégis idegen helyen érezte magát. Kevin fogadta, aki mit sem változott.

- Olvastam a rólad szóló jelentést - mondta Kevin.

- És? - kérdezte már- már közömbösen Oliver. - Mire jutottál?

- Mondd el inkább te.

- Ürességet érzek. Hiába vesznek körül tárgyak, hiába teszek meg dolgokat, minden üres marad itt belül.

- És amikor öltél?

- Akkor legalább éreztem valamit.

- Tanulságos volt az utazásod?

- Meglehet. A Nauk is épp ily üresek. Csupa anyagi vágy, mely mégsem elégíti ki őket. Csak az örök élet szenvedése...

- Úgy véled, a szenvedésben találtuk meg az élet értelmét? - kérdezte Kevin.

- Szülőbolygódon vannak, akik 1000 ciklus óta élik egyforma napjaikat...

- S gondolod, a halálra vágynak?

- Nem tudom - vont vállat Oliver. - Különös világ a tiétek. Érthetetlen. Olyannyira más. Miért gondoljátok, hogy a rendszeretek a Földön is működni fog?

- Megígértük a boldogságot.

- És ez elég? A boldogság nem orvosság! Szenvedésből születnek a nagy tettek.
- Ilyenek lennétek ti, emberek?
- Hiszen volt időtök tanulmányozni minket.
- Valóban.
- S nem erre jutottatok?!
- Meglehet, hogy igen. Én ezért elleneztem kezdettől a tervet, de társaim makacsul gondolták, hogy a dolog változhat.
- És változik?
- Majd eldől... - sóhajtott Kevin. - Volt a bolygónkon egy időben egy rendszer, de az ellenállás miatt megszüntették - folytatta Kevin.
- Mi volt az?
- Aki elért egy kort, azt egy időre memóriabankba helyezték, majd fiatal testben újjászületett, s előző életének emlékeit csak felnőtt korában kapta meg.
- Akkor hát találkozunk egy másik életben... - mondta Oliver.

A rendszer épült rendületlenül, míg Oliver álmok nélkül szunnyadt egy memóriabankban. Titkon remélt valamit, sosem volt világot. Minden változik, semmi sem örök, még ha ezt akarják is elhitetni, még ha ezt ígérik is a Nauk. Meghasadt tükör kozmosza. De egy napon újra élni fog, és meglehet, hogy minden más lesz...